

Cansuyu

Gebze Hastanesi Kadın Üzer Tıbbi
Halk Sığınağı Forum Dergisi
Şubat 2006 / Sayı: 17

Bu Öyle Bir
Nehir ki
Su Yerine Akan;
İnanç,
Sevgi,
Fedakarlık...

KİTİNDİKİLER

CANSUĞU

- 3-5 Bu Öyle Bir Nehir ki
Su Yerine Akan, inanca,
sevgi, Fedakarlık
- 7 Öncüde ve Ötkemizde
Direnis Terihi: Kentli Pazar
Şiir: TAYAD'LILARA
- 8 Bir İlli Yerortanlarımız
- 9-10 Bözötes: Satyalist Toplum
Devlet ve Devrim
Ulusların Kendi
Kaderini Tayin Hakkı
- 25-26 Zindan'da Katledilen de
Apari Tencik'inde İnfaz Eden
de Kontroldedir
- 27-28 İhtihaller ve Kredi Kartları
- 29-30 Kahramanlar Ölmez: Böyle
Ölür Bilimliler

İTİR

- 33-34 Kırkeler Vicdanlarımız
- 35-36 Sejale ve Sejale
- 37-39 İktidari Kabil Siyaseti Lici
- 40 Ölülü Bir Şeyin İstemek
- 41-42 Asit Sulu Kim?
- 43-45 Ayraç Marx-Engels Anılar
- 46 Şiir: San İstek

CANSUĞU

Aylık Siyasi Dergi
Sahibi: Kadın Özgür Tutsaklar
Yer: Gebze Hapishanesi
Tarih: Şubat 2006
Sayı: 17

MERHABA,

Sığıktır Şubat... İnsanlık İhtiklerine dek
işleyen bir şükük Yarıyır, her, his, sevgi,
tipe demeden. Yırtıkları yamış bir kere şükük
neylerin onları. Onlar TAYAD'LILAR... Hapishane
önlendiren mezar taşlarını, önlendiren meydanlara
tan 20 yıldır his durmadan yarıyır. Ev-
kalktı, esteri, her destelerinin sesi-salığı oldu-
tu önce. Özgür tutsakların yarıyırın haykırışı...
ve şun geldi ölmüş paykâstiler.

TAYAD bugün 20 yılında TAYAD'ımızın
önüne bilyeyen 20. yılını kutluyoruz.

Destemizde 6. yılında 121 koruyucu
akti koruyucu. 6 yıldır saldırının her bilimsel
şirketine, yarıyır. Fidenimiz Fatma da zorb
medatete isteninceyle herşeyi herşeyi bugün. İhtik-
şekilleri şükük kutluyor; önlendirenin kirmek
şüküklerini engellemek istiyor. Ancak 121
corumun haykırışı şükük yine haykırışı:
Şükük bizim olacak.

Hapishanelerde Özgür tutsaklara saldırılar
her durumda da hükümetin saldırıya devam
ediyor. "Kara..." "Jurnal..." operasyon-
kırıkla şükükler o tıpı şükükler yarıyır yarıyır.
ve "devletin yine sızmış şükükler" meşhure artık
kırıkla şükükler.

ve onlar şükükler bütüncüleri halkları
birbirine kırıkla şükükler yarıyır. Halkın
hükümetine, devletlerine ayırmış saldırıları da
bunlardan biri. Ancak şu bir şükük ki onları
her saldırısı halkların şüküklerini-kinini daha
da büyütüyor. ve bu öyle bir şükük onları
şükükler...

Her şeyimizde şükükler ölmüş ölmüş,

CANSUĞU

BU ÖYLE BİR NEHİR Kİ
SU YERİNE ARAN :
İNANÇ , SEVGİ
FEDAKARLIK

6 yıldır ölümler pahaına süren bir destan bu. Çoktan yatağını bulmuş bir nehir boyuk destanımız. Bu nehrin akışını görmek isteyenler, durdurmak isteyenler hiç etek olmadı. Devrimizden(!), demokrasinin, seferından solcusuna herkes birşeyler söyledi. Mevcut iktidarlar bu akın görmezden duymazdan geldiler. Bu süre boyunca kaa iktidar dağıldı. Ama politikalar değişmedi sonuçta. Ancak bu öyle göç bir nehir ki, onlar ne kadar kutuklarını tikayip gözetlerini kapasaklarda olmuyor. Öyle ki bütün yasalarını, uygulamalarını bu akının önüne geçmek için aşarlayıp yaptılar. Nehrin akışını durdurmak, engellemek için zirveler yaptılar, uluslararası toplantılar düzenlediler. Ama habirenden de istedikleri sonucu alamadılar. Ne alacaklar? Çoktan, kararlı, inancılı süren destanın akışını hangi güç durdurabilir ki?

Bu öyle bir nehir ki; su yerine inanca, sevgi, fedakarlık... akmakta. Akıp giden her bir can parçasından yeni yaşamlar yeni umutlar doğmakta.

Peki neden canlar verilmesi pahaına atmaktay bu nehir?

Bu akıntıya katılan canlar -insanlar ne istiyorlardı ki ölümlerine paze alıp bu nehrin akışına katılmaktay?

Evet O insanlar yaşamaktan bıkmışlardı, ölmeye meraklı da değiller, kendilerini ispattırmak gibi bir derentlerinde yok.

O zaman neden ölüyor bu insanlar?

Evet sorulması gereken sorulardır bunlar. Bu insanlar ne istiyorlar?

Alında bu sorunun cevabı açık ve basittir.

Tecrit kalkın istiyorlar ve bunun içinde ölüyorlar. Onca yıldır F tipi hücresinde insan yüzü göremeyenler bir dost yüzü görmek dost sesi duymak istiyorlar. Düşünceleriyle, inançlarıyla insan gibi yaşamak istiyorlar. Tutuk olmalarının her türlü kötü uygulaması, istenmeyen hak ettikleri anlamında olmadığının bilinmesini ve tüm insanların özgür, insanaş yaşamasını istiyorlar. Onların istekleri sadece kendileri için değil, tüm emekçi halklar için aynı zamanda.

Ancak dediğimiz gibi bu istekler 6 yıldır iktidarlar tarafından görmezden pelindi. Onlara "ben ne al istiyorsam öyle daceksın, benim dediklerini yapacaksın, benim istediğim gibi düşünce yaşayacaksın" dayatıldı. Fakat bu isteklerini perşektir mede başarılı olmadılar.

İşte iktidarlar böyle düşünüyorlar ve düşündükleri gibi davranıyorlar. Ve alt birimlerini, memurlarını da bu düşünce-lerinin kalesi haline getiriyorlar. Öyle bir durum ki hiçbir memuru kabul veriler saama sapan talimatlar, sorgulamama, insanlar neden öliyor, tecrit nasıl birsey gibi soruları sor- mamız ya da sormamıştır. Onlar bir cesit makine haline getirmişlerdir. (Özellikle Adalet Bakanlığının). Üstten gelen emirleri sorgusuz sualsiz yerine getiren makineler. Ve bu ma- kineleşmenin karşılığında ücret almaktalar. Adeta insan dük- larını unutmışlardır. Ama insan olmanın verdiği erdemler ayla unutulmaması gereken herşeyin üstünde tutulması şart olan değer- lerdir. 3 kurup için günlük yaşam masrafları düşün- insanlık unutulmamalı. Durup düşünüp neye hizmet edildigine, ne yapıldığına bakmak gerekmektedir. Eğer ki bunlar yapılmazsa bırakalım başka insanları insan gi- bi görmeyi, kendi çocuklarını, ealarını, ana-babalarını da göremezler. Çünkü bu makinenin farkı öyle bir fark ki bırak- tığın anda kendini içinde bulursun.

İşte bu nehri yolcuları bütün bu gerçekleri de gör- mektediler. Ve onlar insanların insanlığından uzaklaşmama- rı için de mücadele etmekte. Onların kaugası tam insan- lik içindir. Ve bu kaugada her türlü bedeli ödemekten ge- linmemişlerdir. Bugüne kadar hiçbir türlü zulüm gördü- ler. Ahalinin köynünde bir deri bir kemik kalmış beden- leri zincire vuruldu. Mengeleler tarafından zorla ma- dahale edilip istenceler yapıldı. Müzelerce güne vatan ağılları hiçe sayılıp hastaneler onlar tam istenceha- neye getirildi.

Ve işte, yine aldıkları cevap netti mengelelerini; "Cehenneme gidin". Bu cevabı 121. defa aldılar bu zamana kadar. Her geçen canımız Serdarımız gi- bi cevabını verdi onlara. Ve şimdi cevap sırası Fi- danımız Fatma'ya geldi.

Fidanımız 121 canın yakasını omuzlayıp onurlu yoluna adımlamaya devam ediyor. Ve zamanı geldiğinde Serdarca, Fidansa cevabını verecektir. Madun engeller koymaya çalıştılar. Ama O bir Fidandı. Bereketli toprağını bulmuş bir Fidan. O Fidana engeller ne yapabilir ki?

Ve 2. defa zorla, istesji dışında hastaneye getir- diler. 8. Subat 2006 günü hastane denen istence- haneye götürüldü Fidanımız. Sözüde "yasama isteniyor, göz göre göre ölmeğe daya- nılamıyor" muş.

Evet insanlar öliyor, tecrit kaldırılmadığı sürece de ölmeğe devam edecekler. Ve insan olan herkesin elbet- te insanların ölmesine daha doğruya öldürülmesine karşı

Kalkması gerekir. İste bugüne kadar 121 insanı öldüren
TECRİT'tir. Tecrit ise devletin bilindi olarak uyguladığı
bir politikadır. Sorunun özünde bu politikaya karşı olmaktır.
Doksa, öleme hacre hacre yoruyan insanlar ölmesin de-
mek, yaşasın demek care değildir.

"ölmesin, yaşasın" söylemlerinde samimi olmaları yapma-
yı gereken Fatma'yı hastaneye "yaşatmak" için zorla
götürmek değildir.

Yapılması gereken tecritin kaldırılmasına çalışmak, bunun
için tüm imkanları kullanmaktır. Tecrit kalkmadığı sürece
bir fatma giderek yerine baskaları gelecektir.

Onun için diyoruz ki, böyle görüldüğü "insanı" söylem-
lerle oyalanmak yerine gerçek sorunu görüp onun ortadan
kaldırılması için birşeyler yapmak gerekir.

Sevdiğim bir şiiri
Bir şiir ancak bu denli
güzel olabilir.
Ve bir bayrak
bu denli göktenli dolganabilir
Kantı şarşafı böyle tasvir edilmeli
Bis bedellerden kan akışından
adına bayrak demeli
Ölele üstünde yören şarşaf
Anlık bir bez parçası değildir.
Dalgaların
göz bebeklerindeki ıfıltı parıltı
gökteli um-dan edidir.

ÜNİT GÜNER

Dünyada ve Ülkemizde DİRENİŞ TARİHİ

Kanlı Pazar

16 Şubat 1969

Ülkemizdeki haklar ve özgürlükler mücadelesine baktığımızda tarih içerisindeki unutulmayan ve unutulmama hakkı olayları görürüz. İşte "Kanlı Pazar" olarak adlandırılan katliam da bu olaylardan biridir. Bu katliamın amacı ile egemenlerin yabancı saldırılarının amacı aynıdır. Bu da aynı politikaların sürdürülmesi göstermektedir.

O yıllarda egemenler ülkemizi işgal etmeye devam etmektedirler. '68'li yıllar Avrupa'da da mücadeleleri yükseldiği yıllardır. Etkin devriminin etkileri tüm dünyada görülmektedir. O costu, o pürür tüm emellerlere, emperyalizme karşı mücadele veren işçiler ve kışılere yapılmaktadır.

Elbet ülkemizde de bu durumun etkileri görülmüştür. Tüm sol güçler kendi anlayışlarına göre yorumlarını ortaya koymuştur. Ayrıca ülkemizdeki '68'li hareketinin getirdiği niteli demokratik ortam da devrim mücadelesinin önüne açan bir etken olmuştur. Devrim yolunu çizen grupların anti-emperyalist eylemleri tarihe çok nitelikli örnekler olarak yazılmıştır. Böylece bir mevsim boyunca verdiğimiz anti-emperyalist tavrın o günlerden geldiğini gösterir.

O dönem gençliği ülkenin tüm sorunlarını kendi sorunu olarak görme ve buna karşı mücadele etme potansiyelini de gösterir. Tüm bu sorunlara basınca mücadele getireceği o pratiklerden çıktı. ABD'ye karşı eylemler yapıldı. Örneğin Amerikan Haber Merkezi'ne ve Amerikan Bankalarına saldırılar oldu. Bununla Amerika'nın gerçek amacı halka anlatılmıyordu. Daha sonra 6. Filo'nun Türkiye'ye geleceği haberi üzerine bu eylemler organize hale getirildi ve "6. Filo Defol" eylemleri gerçekleştirildi. 6. Filo gemileri denize salındı. İstanbul Dalmaçya ve İzmir'de ABD askerleri denize atıldı. İşte büyük ve çok kanlı eylemleri düzenleyen gençlik mitingleri, partiler ve faşistler saldırarak İstanbul'da iki işçiyi öldürdüler. Bu aşkın saldırı tarihe "Kanlı Pazar" olarak geçti. '68 yılının Şubat ayı bu katliamla anılmaktadır. O günün işbirlikçi hükümeti nasıl kendi vatansever halkını katlettiyse; bugün de IMF politikalarını hayata geçirmekle yetenmiş olan işbirlikçi hükümet vatanseverleri katletiyor, baskı, işkence altında tutuyor, süstürmek için tutukluyor, tecrit altında tutuyor.

"Kanlı Pazar" nasıl tarihe mal olmuşsa, gelecekte her yerde tarihin dışında beklenmektedir. Bugün tüm halkla gençlikle sınırsız, baskı, zor politikalarına karşı durarak o hesap gününün tarihini öne çekmekteyiz. Mücadeleyi yükselttikçe işbirlikçi, ulumizai de ortadan kaybolacaktır. Her şeyden önce söyleyelim; dışkilerle hesaplarımızı saracağız. Ülkemiz emperyalistlerden ve işbirlikçilerinden kurtulacak, özgürlüğümüzü kendi ellerimizle kazanacağız.

TAYAD'LILARA

Sizi düşünüyorum her gün

Haykırışlarınızı duyuyorum

etkili- yetkili kapıldıkları

centiz suratlarına

ve diyorum ki bir kez daha

bu dünyadaki

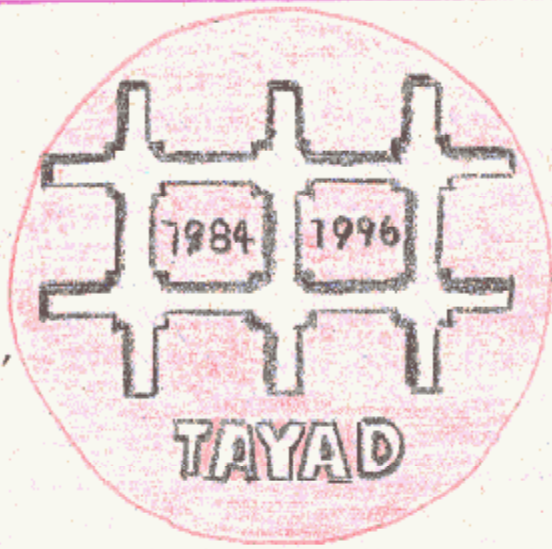
tek etkili ve yetkili olan

evlat acısıyla yanın

YÖREKLEDİR.

5 Ekim 2005

Fatma KOŞURINAR

Bir İlki Yaratlarımız

"Ses versem diyarımızın beni acaba
Yada minicik ellerini
avuçlarımın içine alıp dokunsam
Sende karışık verimmiş ellerine "

Gözleminizi açtığınızda oğuzlar karıştı. Sarıp sarıyordu.
Anne yada baba diyerek başladık ilk sözlerimizde. Ağlarken ağla-
dılar. Gözlemlerimizle birlikte geldiler. Çünkü onlar anaydı - babaydı.
Kendi ayaklarımızın üstünde durmaya başladığımızda ise "yapmaya
böyle" dedik, herbirimiz. Aldığımız cevap hep aynıydı. Anne ve baba
olmadığınız için anlamıyorsunuz "enlat sevgisini" oldu. Evet belki
de doğrudur bilmeyen yada bilmeyen istemiyorduk. Sonra yademi-
nin her alanında gördük oğuz insanları - 10-20-40... yademi
kay olursa olsun biz daha seccatlık onların gövdesinde. Konuşup
kullanmaları sevgilerinin en güzel verimliydir.

Güzel ve çirkin adına ne varsa hepsi yaşamın bir parçasıydı
insanoğla için. Güzellikleri yaratan ve yosatanlar o karabasan gibi
göken pünle tarıkt. Adı 12 Eylül'dü - Adı Cunta'ydı. Bu defa
beton zeminde, ikercehaneler, dört duvarlar, sürgünler, ağıllıkla
belhigonda gözünden sakındılar, elatlarını -

Dolda ikercehaneler
Dolda dört duvarlar

Yüreklere yangın bir here dütünüptü. Dura beklemek oluyordu.
Güvenlerine etmek ve su yerine elatlarına duydukları sevgiyi
doldurarak yürüdüler. Göze-gönlüze dereden yürüdüler. Bu defa
onları demir kapılar tel sürgünler karşıladı. Aradıkları erpetlere
verdiler, veriyorduk. Ama asta "kaderde böyleymiş" deyip ka-
bul etmediler.

Kendileri gibi aynı durumda olan diğer ana - babaları
bulup bir iker beş. Beşten elli - yüz oldular. Kervanları büyü-
düğe büyüdü. Ester, kardeşler katıldı kervanın içine. Kep-
maz kocaman bir halka oldular. Ve içerdiklerinin sesini
boğmak isteyenlere inat "biz bitmeziz" diyerek haykır-
lar.

Önce hapishane önlerini mesken eptediler. Sonra sokak-
lar caddeler tutuldu. "Benim evledim" dereden "biz'i yarat-
tılar ilmek ilmek emek emek -

Bu ülkenin demokrati'nin aydın'ının sustuğu kaldığı dönemde ilk öldüler sessizliğe sokulduyla. Ceptandılar, istekce-
den geçirdiler, tutuklandılar. Ama asla yılmadılar. Her da'm
devletin korşısına dikiliş hesap sarmayı bilen TAYAD'ın oluşturdular.

Evet TAYAD burdan tam 20 yıl önce 1986'da resmî olarak kuruldu. Bir destanın sadece bitirildiği değil, halîki adı.
Bunda sonra yarıları her tarihsel olayın altında TAYAD
inisiyatifi var olacaktı. Cuntayı protestolarla TAYAD'ın ya-
nattıkları, ettikiler konuk binalarını bastı. Üyelerine her tür-
lü işkence yöntemini uyguladı. Amacı gözdeyi ve p sız-
tırmaktı.

Yılmadılar "bina yoksa sokaklar var" diyerek siktiken
Caddelere her yer eylem yeri oldu.

Onlar kongrenin içinde bir rekene inize attılar. Tam
tamime kanta canta yazılan 25 yıllık bir mücadele için işkence
onları.

Omuzlarında ezeltmelerin tabutlarını taşıyan
Ceptlerin indirilip kafaların gözlerin yarıldığı
Tutsuklara özgürlük diye haykırın

Ezeltmeleriniz on-onuz diye yarılanın

Emeğin, cinnetin, inderin

Bizim anılarımızın, babalarımızın, eşlerimizin, kardeşlerimizin

20. Yarı husucası bizim TAYAD'ımızın öyküsü bu.

Bu öykünün bir sonu yok. En güzel son halkımızın demokrasi
adalet, özgürlük düşlerinin gerçekleştirilmesi zamanı olacaktır.

"Bingün biter sandılar
Saldırıdıka saldırıdılar
Gördükçe yarıdılar
Yarıdıka gördüler
B- bitinle dönüp
Gözüdüka çayırdılar
Bizlerle doydular
Bizlerle yarıdılar
Ve ön örendisi
Bize YOLDAŞ oldular"

Sesimize ses salıyınca sokak olan TAYAD'ımızın
20 yılını kutluyor. En güzel günleri yaratacak ellerden
umudumuzun sıcaklığıyla öpüyoruz.

Toplumlar

Toplumlar araştırmamıza devam ediyoruz. Bildiğiniz gibi Kasım ve Ocak sayımızda ilk dört toplumu (İktisadi Komünal, köleci, feodal, kapitalist) incelemiştik. Toplumlar tarihindeki son toplum olan sosyalist topluma geçişini tartışıyoruz.

SOSYALİST TOPLUM

Hatırlanacağı gibi sosyalist toplum kadar tüm toplumlar bir önceki toplumun bağrında doğuyordu. Köleci toplum, iktisadi komünal toplumun son aşamalarında oluşmaya başlıyor, gelişmesiyle birlikte eski düzen yerini yerisine bırakıyordu. Şimdi feodal ve kapitalist toplumların hakim olması aynı seyrin izliyordu.

İkinci olarak; iktisadi komünal toplum sonrasında gelişen toplumların bu süreçte değişiyordu. Bir sınıfın diğer sınıflar üzerinde egemenlik kurduğu bir sistem mevcuttu. Bununla beraber üretimi de egemen olan sınıflar elinde tutuyor, çalışan sınıfların emekleri üzerinden zenginliklerini artırıyordu.

Üçüncü olarak; her toplum ilk oluşmaya başladığında bir önceki topluma göre ilerliydi. Ancak gelişmesiyle birlikte sınıfların üzerine kurulu olduğundan ilerletilebilirliğini kaybediyordu.

Sosyalist toplum ise ilk dört toplumun göre en ileri toplumdur. ve diğer toplumlardan farklı özelliklere sahiptir.

- 1) Sosyalist toplum kapitalizmin bağrından doğmaz.
- 2) Sosyalist toplumda sınıflar yoktur.
- 3) Sosyalist toplumda üretim araçları belli bir sınıfın özel mülkiyeti değil, toplumdur.

Bunları kısaca özetlersek

1) Sosyalizm Kapitalizmin Bağrından Doğmaz. "Zor Devrimin Ebesidir"

Diğer toplumsal süreçlerden farklı olarak, sosyalizme geçiş için "zor" şartları kullandık zorunludur. Marks "zor, yeni toplumun ebesidir." der.

Kapitalist toplumda üretim araçlarının sahibi burjuvazidir. ve burjuvazi kapitalizmin gelişmesiyle birlikte ilerici rolüne vaktin yitirmişti. Teh amacı daha fazla kar elde etmektir. Bunun için de sınıflarına en azın biçimde sardılar. Dolayısıyla da "yaşan kaygısı" olan üretim araçlarını kendilerinin değil, sınıflarının elindedir.

Kapitalist toplumda ilerici rolüne işçi sınıfı düşmüştür. Sosyalizmi kurabilecek olan da işçi sınıfı ve ittifaklarıdır. Bunu yapmak için de "zor" ile üretim araçlarına sahip olması gerekir. Yeni ülkedeki egemenliği ele geçirmesi şarttır.

"Sosyalizmin ödevi", "devrimin değiştirilmesi" gibi şartların bolca yapılması

şahsımızda, sosyalizmin kurulmayacağı iddia edilir. Hatta emperyalizmin insan haklarında demokrasie bir çok yniye değıstığı için sosyalizme gerek olmadığı ileri süröler. Reformlarla sınırlanmış, baskının ortadan kaldırılabileceğı söylenir. Ülkemiz ve dünyadaki gelişmelere baktığımızda ne demokrasiden ne insan haklarından ne de sınırlanmış olmadığından bahsedilemeyeceğini görürüz. Aynı horitasyonu düşünürsek, emperyalizmin kon akılmadığı ülke bulabilir miyiz acaba? Büyük birle Irak, Afganistan, Filistin de kon akılmaya devam ediyorlar. Hen de "demokrasi" vaadıyla.

Bu bir gerçektir ki, emperyalizm varlığını sürdürmek için ideolojik, kültürel olarak da saldırılarına sürdürür. Dünyanın değıstığı, emperyalizmin yıkılmaz olduğu gibi söylemler de emperyalizmin politikalarının sonuçlarıdır. Bunları savunurlar da açık olarak emperyalizmin politikalarından etkilenen kesimlerdir. Emperyalizm yıkılıp sosyalizm kurulduğunda ne demokrasiden ne de sınırlanmış bir yarımdan bahsedilemez.

2) Sosyalizmde Sınırsız Yoktur.

Sınırlanmış olmadığı tek toplum sosyalizmdir. Burada "ülke komünal toplum da da sınırsız yoktu. O zaman geriye mi dönülmüş oluyor?" gibi bir soru gelebilir. Elbette hayır.

ülke komünal toplumda sınırlanmış olmadığı doğrudur. Ancak o dönemi koşullar çok farklıdır. 1920'lerde komünal toplumda vahşi değışim karşı yığın savaşı yaşanmaktadır. ve insanlar yaşamak için birarada bulunmak, elde ettikleri her şeyi paylaşmak zorundadırlar. Sosyalizmde ise sınırsız bir, değışim iradeti bilimsel bir tercihtir.

Geriye dönüş ise şüphesiz değıstir. Çünkü gelişim hep ileriye doğrudur. 1920'lerde komünal toplumda bugün geçen milyarderca yılda milyarderca değışiklik olmuştur. yaşam koşullarından değışim sistemine her şey değışmiştir. Dolayısıyla da tek başına sınırlanmış olmayacağından yola çıkarak ülke komünal topluma geri dönüleceğini düşünmek yanlıştır.

Sosyalizmde sınırsız olmayacaktır. ve bunu işçi sınıfı ve ittifakları, ülke koşullarına uygun savaşımla gerçekleştirebilirler.

3) Sosyalist Toplumda Üretim Araçları Toplumsaldir

Toplumsal gelişmelerde alt yapı, yeni ekonomi belirleyicidir. varolan sistemin gelişimi de üretici güçlerin gelişimine paraleldir. Sosyalizmde üretim araçları küçük bir azınlığın elinde değil, toplumdur. Kapitalizmde olduğu gibi işçi sınıfının emeğini sömürmesi şüphesiz değıstir. Aksine herkes üretim için kullandığı emeğin karşılığını almaktadır. Üretim araçlarının toplumsal olması aynı zamanda sınırlanmış değışim de olmasını anlamaktadır.

Sosyalizmde ülke değışim tüm üretim, üretimin gelişimi ve halkın ihtiyaçları için kullandılır.

Sosyalizm tarihteki en ileriki toplumdur. Her ülkenin değışim koşulları farklıdır. Ülkenin içinde bulunduğu durum, sosyo-ekonomik koşullar, emperyalizmin sınırsız baskını, değışimde rol alacak sınıfların güç ve rolleri, karşı değışimlerin durumu vb. değışim koşullarını belirler. Değışim yapmış ülkeler (Rusya, Çin gibi) taktik edilerek bir ülkede değışim yapılmaz.

Çünkü her ülke kendi değışimlerini yaşar. Tamamı sunu da belirlemek gerekir; bir ülkede sosyalist bir değışim yapmak ancak M-L ideolojisi ile mümkündür. M-L, tüm insanlık tarihini incelemiş ve bilimsel olarak değışim oluşturma bilecek

ideolojiyi oluşturmuşlardır. Devrimcilerin yapması gereken de M-L ideolojiyi ülke gerçekliğine uygun uygulamaktır.

Sosyalist toplumdaki ekonominin farklı şekilleneceğini (üretim araçlarının toplumsallaşması vb.) söylemişlerdir. Tabii sosyalist toplumun diğer toplumlar den farklı sadece ekonomiyle sınırlı değildir. Yukarıdan aşağıya düşünün, toplumun tüm uygulamaları farklıdır. Üneğin devlet tipi proletaryaya diktedir. Proletaryaya diktedir ki, eski devlet tiplerinin (kötücü, feodal, kapitalist) aksine, yönetime egemen olan sınıftır (başta işçi sınıfı olmak üzere, yoksul köylülerin ve tüm emekçi kesimlerin) devletidir.

Yine eğitimden sağlığa, kültürden üssora her şey yeniden şekillendirilir. Sosyalist toplumda, belleğimizi olan halkın çıkarları ve gelişimidir.

Sosyalizmi kurmak, bir bhayı yıkıp yeniden inşa etmek gibidir. Bir ülkeyi bastan aşağıya yarıdan kurmaktır.

Yönetim gibi kültürel şekillenme de çok önemlidir. Halk neyi - ne için yaptığını bildiği noktada emek harcar, sahiplerdir. Sosyalizmin kurulması da devrimin de halkın bilinçlenmesine bağlıdır. Devrim, proletaryaya ve ittifaklarının birlikteliği ve iradeli bir hareketidir diyebiliriz; devrimi başlatmak, yerine taşıma da iradeldir. Bunun için de halkın kültürel ve sosyal eğitimi ile birlikte ideolojik olarak bilinçlenmesi şarttır. Kısacası yeni bir ülke kurulurken "yeni insanın" yeni sosyalist insanın yaratılması sosyalizmin gereğidir.

Burada artık "sosyalizm insanları robotlaştırıyor, tek tipleştiriyor" iddiaları gelebilir. Bu iddiaların olmadığı gibi vadedir de. Aksine kapitalizm insanları robotlaştırarak ister. İşçiyi, üretmeyen insanları yaratmak ister ki politikalarını rahat uygulayabilsin. Sömürsüne, baskısına, zulmine karşı gelmesini - oysa sosyalizmde üretken, ülke için çalışan insanlar yönetindedir. Ve her uygulamaya halkın ortak kararı olarak hayata geçirir. Tüm politikalar da esas olan halkın çıkarıdır.

Toparlayacak olursak;

Sosyalizmde sürekli bir gelişim ve ilerleme söz konusudur. Sömürsüne olmaması ve halkın yönetimde yer alması sosyalizmin en temel özellikleridir. Egemenlik keskin bir azınlığın değil, çoğunluğun elindedir.

Sosyalizmin kurulması gibi varlığını sürdürmesi de zorlu bir süreçtir. Emperyalizmde dünyanın her köşesine egemen olarak üstediyinden, kendisine karşı gelecek tüm güçlere karşıdır. Bu nedenle de anti-emperyalist tüm gelişmelere karşıdır. Bu saldırılar elbette gözden geçirilmelidir. M-L ideoloji ile denemiş bir deneylik, halka ve işçilere güven ile asılmaya çalışarak hiçbir zorluk yoktur.

Emperyalizmin bolca propagandasını yaptığı gibi sosyalizm de emperyalisttir. Sosyalizm bilimsel bir süreçtir. ve kapitalizmandan sonra kurulacak tek sistem sosyalist sistemdir. Bu süreçlikten kaçınmaz. Emperyalistler de bunu bilindiklerinden sosyalizme sürekli saldırırlar, yok etmek isterler.

Sosyalizm, emperyalistlerin en büyük korkusu; dünya halklarının umudu ve geleceğidir. Anti-emperyalist, anti-oligarsik, M-L ideolojiyle savaşarak sosyalizm kuracaktır. ve halkların kurtuluşu mücadelesini sürdürecektir.

DEVLET

VE

DEVİRİM

Devlet Nedir? Devlet Nasıl Ortaya Çıkmıştır?

Devlet, toplumlarda sınıfların ortaya çıkmasıyla oluşan bir yapı olarak günümüze kadar varlığını sürdürmüştür. İktel toplulmdan sınıfların oluşması, devletin ortaya çıkıp biçimlenmesine kadar belli bir süre geçmiştir.

Toplulmlarda da gördüğümüz gibi iktel-kömünal yaşamda ortak bir yaşam vardı. İnsanlar ihtiyaçlarını, üretimlerini beraberce, ortak bir şekilde karşılıyorlardı. Ancak zamanla üretim ilişkileri, üretim aletleri vs. değişiklikle toplumun yapısında değişti ve sınıflar ortaya çıkmaya başladı. İktel kömünal toplulmdaki yaşam farklı biçim aldı ve böylece üretim ilişkilerinin değişikliği yeni toplulmlar oluştu.

Bu yeni toplulmda egemen sınıflar, gidip-gelmeleri egemenliklerini garantiye almak için yasalar çıkardılar ve diğer insanlara bunları kutul-yükümlü birşey gibi göstererek durumlarını sağlama aldılar. Bunun için yasalar-konular çıkardılar.

Yasalarla birlikte tanrılar da farklı bir işlev kazandı. Tanrılar toplumsal düzenin kefilleri, sınıf eşitsizliğinin gizemli güvencesi, ezilenlerin öteki dünyadaki yargıaları olurlar ve bunlar sömür-cülere uyuzna halindedirler.

Böylece hukuk sömürsüzce tanrılar ve anıtlar, din de hukuku tanrılar ve kutlu kılın.

Sonuç olarak devlet; insan toplulmunda çıkan ve gitgide ondan ayrılan, sömürdeleri yönetme aygıtıdır.

Engels devletin ortaya çıkışı ile ilgili olarak

"Demokratik devlet, topluma dışardan dayatılmış birşey değildir. Devlet belli bir gelişme aşamasındaki toplulmun bir ürünüdür. Bu toplulmun kendi kendisiyle çözülmez bir gelişme içinde bulunduğu, ölenekte yeterli kaldığı, ulaşılmaz karışıklıklara bölünmüş olan itirafıdır. Fakat bu karışıklıkların, yani basit ekonomik ilişkilerin sahip sınıfların kendilerini ve toplulmu kesin bir maddede içinde eritip bitirmemeleri için görüncüde toplulmun üstünde duran, çatışmaya girmemesi, "düzen" sınıfları içinde tutması gereken birşey perekli hale gelmiştir.

Ve işte toplulmdan doğan fakat kendini onun üstüne çıkaran ve ona karşıda yabancılaşan bu ş=ş devlettir." diyor.

(Devlet ve Devrim 14-15 sayfa)

Yani devlet, sınıf gelişmelerinin objektif olarak ulaşılmadığı yerde, zamanda ortaya çıkıyor ve bir sınıfın diğer sınıflar üzerindeki baskı aygıtıdır.

İşte, devlet nedir, ne zaman ve nerde ortaya çıkmıştır sorularını kısaca bu şekilde cevaplandırabiliriz.

Devletin insan toplumundan çıkması ve her zaman vardığına rağmen egemen sınıflar onu üstün göstermeye ve devlete karşı temel bir korku yaymaya ihtiyacı duymuşlardır tarih boyunca.

Çünkü devrimler, devletin fiziki gücü kendi başına kaldığında sivasın sonucu kabul olmakta ve sömürülenlerin lehine olmadığını göstermiştir. Onun içindir ki egemenler devlete üstün güç, kut-sallık, yıkılmazlık gibi özellikler yüklemişlerdir.

Evet devletin tarihsel olarak ortaya çıktığı, gönden buyana olan süreci gönden geçirdiğimizde bizim ülkemizde de devletin, egemen sınıfların baskı aygıtı olma özelliğini yitirmediğini görürüz. Ve gönlük yaşamımızda pekade örneğini de yaşıyoruz. Bugün devlet karşımıza bazen kurumlara, bazen eğitimi yarı-gisi ... vs. ile çıkıyor. Bizdeki devletin de kendi polisi, ordusu, MIT'i, Genelkurmay'ı, okulu, Hastanesi, bankası, ... ub. daha birçok kurumu vardır. Ancak esas olarak yasama, yürütme, yargı olarak üç gücün bileşiminden oluşur.

Bizler yaşamımızda bunlarla parça parça karşılaşırız. Ve bazen bu üç güç bizzat ayrı ayrıymış, bağımsızmış gibi gösterilmeye de çalışılır.

mesela son günlerdeki yargının bağımsızlığı tartışmaları hafızalarımızdadır. Yargının verdiği kararlar eleştirilene, yargı ile devlet karşı karşıya getiriliyor gibi pekade söz çıktı. Ve sanki bu sözleri söyleyen bir kurumlar devletin bir parçası değilmiş gibi hava yaratıldı. Susurluk, Şemdinli de somut örneklerdir bu konudaki. Şemdinli'de Litvanya bombalayınca devletin askeri ordusu ancak "derin devlet", "devletin içindeli seteler" vs. denilerek devletten ayrı, habersiz olaytımız gibi gösteriliyor. Fakat bunun doğru olmadığını tüm dâbârdan, yapılanlardan devletin haberi olmadığını kanı delâle ortaya çıkarmıştır.

Basta da söylediklerimiz gibi devlet bir sınıfın diğer sınıflar üzerindeki baskı aygıtı idi ve bugünkü devlet, egemen sınıfların iktidarı elinde tutabilmek için böyle kontra yöntemlere baskı, sömürme biçimlerine ihtiyacı duymaktadır.

İşte ilkenimizdeki devletin genel olarak karşımıza çıkan tablosu bu.

Ancak Avrupa devletleri gibi olsaydı bu tablo değişirmeydi.

Susurluk, Şemdinli olmaz mıydı

O zaman devlet insana daha saygılı olur muydu ...

daha da çoğaltabiliriz soruları.

Evet Avrupa devletleri ile bizim ülkemizdeki devlet arasında farkın olduğu gerçektir. Ama bu fark nasıl bir farktır, ötede bir farklılık vardır yoksa sadece biçimde midir?

Engels'in belirttiği yaptığı devlet tanımına bakarsak bu tanım değişmez. Avrupadaki devlette öyleydi, Türkiyedeki de bil-mem hangi ülkedeki de...

O zaman hangi sınıf hangi sınıfları baskı altında tutuyor?

Aurupa'da egemen sınıf: Tekelci burjuvazi.

Türkiye'de işbirlikçi tekeli burjuvazi.

Bundan da şu sonuç çıkıyor Avrupa emp. ülkelerindeki devletle Türkiye'deki devlet, tarihsel ve bilimsel olarak aynı kategoridedirler. Çünkü;

Aurupa ülkelerinde de bizde de hakim üretim biçimi kapitalizmdir. Devlet bir "üst yapı" kurumudur ve altyapıya göre şekillenir. Altyapının belirleyicisi ise üretim ilişkileridir. Yani hakim olan üretim biçiminden dolayı Avrupa devletleri de, ülkemizdeki devlette "Kapitalist Devlet"tir. Ülkemizde de egemen sınıf burjuvazi, işbirlikçi burjuvazidir. Her ikisinde de devlet öz olarak burjuvazi diktatörlüğüdür. Fakat burjuvazinin diktatörlüğü her ülkede her koşulda aynı biçimde gerçekleşmez. Ama esas olarak iki biçimi vardır:

- Burjuvazi demokrasisi ve
 - Fasizm
- bizdeki ise Fasizm'dir.

Buraya kadar ülkemizde devletin ne olup olmadığı

"Halkımız Kazanacaktır" da öz olarak şöyle anlatılmıştır.

"Devlet, oligarşinin işkiler köylüler ve orta katmanlar üzerindeki baskı aracıdır. Oligarşi ordu ve bürokrasi ile bütünsel olarak devlet iktidarını egemen olmuş, bu kurumları birçok kanaldan kendine bağlamış ve gelebilecek her türden ideolojik, kültürel ve sosyal siyasal araçları toplum üzerinde egemenlik kurmuştur. Seçimler ve genel oy baskı olmak üzere partiler ve kurumlar oligarşinin egemenliğini meşrulaştırma araçları olmaları dışında bir işlevde sahip değildir."

Devlet Tipleri

Toplumlar tarihi boyunca 4 devlet tipi olmuştur.

- Köleci Devlet
- Feodal Devlet
- Kapitalist Devlet
- Sosyalist Devlet

Devlet kapitalist ya da sosyalist olsun daima belli bir sınıfın diktatörlüğüdür. Tabii aralarında partiler vardır. Ve önemli olan egemenliğinin hangi sınıfta olduğu ve bunu nasıl kullandığıdır.

Köleci, feodal, kapitalist devletin temel özelliği, sömürancinin egemen olduğu devlet tipidir, azınlığın çoğunluk üzerindeki iktidardır.

Sosyalist devlet ise, (halkın) çoğunluğun egemen olduğu devlet tipidir ve esasta yarı devlet özelliği gösterir. En önemli özelliği ise diğer devlet tipleri gibi sömürücü konumunu değil ortadan kaldırmasıdır ve devletin sömürüne doğru bir gelişim engeller.

Ö nedenle Engels "Devlet olmayan devlet" olarak adlandırır.

DEVİRİM

Buraya kadar devletin nasıl, ne zaman ortaya çıktığını, kime hizmet ettiğini, cesitlerini anlattık. Öe olarak bu devlet egemen sınıfların düzenidir, halkın değil. Egemenler halkı hergün daha da fazla sömürmektedirler. Bakılar, yasaklar, yoksulluk her gün artmaktadır. Ve bu düzen değişmedikçe de halkın bu gettikleri bitmeyecektir.

Öyleyse nasıl sona erecek bu düzen?

Burjuvazinin parlamentolarıyla reformlarla değişmeyeceğine göre elbette devrimle değişecektir. Bu düzen yıkılıp yerine halkın iktidarı kurulacaktır.

Marx ve Engels, kapitalist toplumdaki üretim ilişkilerini sınıfları ve bu sınıflar arasındaki ilişkileri inceleyerek kapitalist toplumunda önemi tüketmekte olduğunu, yerini tarihsel bir zorunluluk olarak bir üst topluma -sosyalizme- burjuvazinin ve bunun devrimci şiddete yani zora dayalı olarak devrimlerle gerçekleşeceğini belirtmişlerdir.

Devrim Nedir? Nasıl Gerçekleşir?

Devrim mevcut egemen sınıfların iktidarının aşağıdan yukarıya halk hareketiyle zora dayalı olarak ele geçirilmesi ve ele geçirilen bu iktidar vasıtasıyla da yukarıdan aşağıya yeni bir toplumsal üretim ilişkisinin yani sosyalist üretim ilişkilerinin örgütlenmesidir.

Devrim tek başına politik iktidarın ele geçirilmesi değildir. Bu sadece politik devrimdir. Politik devrimle birlikte sosyal devrimde gerçekleştiğinde tam anlamıyla devrim meydana gelir.

Bugüne kadar pekçok ülkede devrim olmuştur ancak bunlar bir teşvif değildir. Çünkü devrimin olabilmesi için de belli şartların bir araya gelmesi gerekir.

Bu şartlar 2 başlıkta toplanır.

1- Milli krizin olması ;

yani, yönetenlerin ekliş gibi yönetememesi yönetilenlerinde ekliş gibi yönetilmek istenmemesi.

Brazin gibi yeni sömürge ülkelerde ekonomik, siyasal ve sosyal kriz emperyalist ülkelere göre daha derindir. Sıllardır ekonomiyi düze çıkaramamaları, enflasyonu ortadan kaldıramamaları, işsizliğin acılığın her gün artması krizin derinliğini de gösteriyor.

2- Devrimci bir partinin önderliğinde halkın bilinci ve örgütlü olarak savaşa katılması

Milli krizin olması devrimin gerçekleşmesi için tek başına yeterli değildir. Devrimin başarıya ulaşabilmesi için halkın önemli bir kısmının bilimli olarak devrim mücadelesinde yerini alması gerekir. Halkın örgütlenmesi bilinçlenmesi ise devrimci bir

Örgütlenmeye ihtiyaç vardır ki; ülkemizde de halkı örgütleyip bilinçlendirecek bir devrimci parti vardır. Geriye halkı örgütlemek kalıyor.

Devrimin olabilmesi için gereken şartlar bunlardır. Devrimin nasıl gerçekleşeceğine ilişkin ise tartışılan üç temel görüş vardır.

1- Zor kullanmadan devrimin gerçekleşeceğini savunan tez. Bunun var olan bir örneği yoktur.

2- Aysıklanma stratejisi :
Sovyet Bolşevik Devrimi bunun gerçekleşen örneğidir. İlk aşamada örgütlenme ve barışıl mücadele yöntemleri esas alınmış, devrimin şartları oluştuğunda ya da topyekun aysıklanmaya iktidar alınmıştır.

3- Halk Savaşı stratejisi :
Çin Devrimi ve Moç'un stratejisi örneklerdir.

Devrimin nasıl gerçekleşeceğine ilişkin temel görüşler bunlardır. Ve her ülkenin devrimi kendi somut koşullarında meydana gelecektir. O nedenle bir ülkede gerçekleşen devrimin aynı başka ülkede gerçekleşemeyebilir. Ancak devrimin tamamlanması ülkelerin deney ve tecrübeleri diğer ülkeler içinde yol gösterecektir.

Evet ülkemizde devrimin gerçekleşmesi için koşullar ve bir devrim stratejisi de olduğuna göre geriye halkı örgütleyip savaşa katmak kalıyor. Bunun yanında daha fazla örgütlenmeli, örgütlenmeliyiz.

ULUSLARIN KENDİ KADERİNİ

TAYİN HAKKI

"Bayrak", "vatan", "millet" belki de son günlerde en sık duyduğumuz kavramlar bunlardır. Ne zaman ulusal sorun, kırt sorunu gündeme gelse bu kavramlar birarada ortaya çıkiverir. Başbakanın, bakanın, generaline, herkes vatanın bölünmezliği adına söylemler verirler. Öyle bir hava yaratılır ki, ulusal sorun deyince akla ilk gelen vatanın bölünmesi olur. Vatanın bölünmemesi için kırtın adı, dilini hatta kırt kelimesi bile yasaklanır. Evet 80 yıldır egemenler tarafından ulusal sorun yokmuş gibi gösterilmeye, yok sayılmaya çalışılıyor. Ama ne kadar yok sayılmaya çalışılsa çalışılsa güncelliğini hiç yitirmeden sürüyor.

Sadece bizim ülkemizde değil dünyanın her yerinde ulusal sorun kadar güncel bir sorun yoktur. Halkların tarihine baktığımızda, dünyanın neresinde olursa olsun ezilen ulusların bağımsızlıklarını kazanmak için mücadele ettiklerini görürüz. Evet ulusların kurtuluşları uğruna onurlu savaşlar hep varolmuştur. Örneğin Filistin halkları ulusal kimliklerini, ulusal sorununu korumak için yıllardır Sionist İsrail devletine karşı çök, genc, yaşlı demeden verdikleri bir savaş vardır. Ya da Vietnam halkı Fransız arkasından da Amerikan emperyalizmi ülkesini işgal edince, emperyalistlere karşı haklı bir savaş vermişlerdir.

Ülkemize geldiğimizde ise ulusal sorun denildiğinde akla ilk kırt ulusu geliyor. Kırt ulusunun ayrı bir dili, kültürü, gelenekleri, ruhsal zenginliği vardır. Ve yüzyıllar boyunca bu özellikleriyle belli topraklar üzerinde yaşamışlardır. Fakat kırt halkı kendini ulusal kimliği ile ifade edebilecek bir düzeye ulaşmamış, hep asimilasyona tabi tutulmuş, köllümlere uğramıştır. Toprakları ihlak edilmiş, dili, kültürü, tarihi baskı altında tutulmuştur.

Kendi dilinde öğrenim görme hakkı yoktur. Kendi dilinde okuyup yazamaz. Kendi topraklarından katedilir, gece zorlanır. Evleri, köyleri yakılıp yerle bir edilir. Yani bugün kırt sorunu olarak ifade edilen şey; kırtların ulusal haklarını kullanamaması, kendi kaderini tayin edememesidir.

Oligarsinin dönüştürdüğü bugüne kırt ulusuna inkar, asimilasyon politikalarını uygulamıştır. Örneğin Kurtuluş Savaşı yıllarına giderseniz, o dönem Kemalistler emperyalizme karşı Anadolu halkının birliğini sağlamak için önem verirler. Çünkü Anadolu'yu işgal eden emperyalistler bölgeyi yönetme politikasını uygulamaktadırlar. Bunun karşısında M. Kemal Kurtuluş Savaşı'nda kırt halkının desteğini almak için çeşitli vaatlerde bulunur, mesela, bağımsızlık kazanıldıktan sonra özerk bir yapılmaya gidebilecekleri sözü verilir. Dine 1920'de TBMM toplandığında ilk mecliste 42 kırt milletvekili vardır. Meclis kürsüsünden yapılan konuşmada "Bu kürsüde konuşma hakkı iki millete aittir. Kırtlar ve Türklerle" denilmektedir. Yani Kurtuluş Savaşı ve Cumhuriyetin ilk yıllarında kırtların ayrı bir milliyet olarak varlığını kabul etmiş ve kendilerini ifade etmeleri

Söğlenmiştir. Ama ne zaman ki Kemalistler Dozan Boris Antlaşmasını imzalayıp iktidarı söğlenlastirdiler, ista o zaman bu politikalarını terk edip, inkarcılığa yöncldiler.

Kürtleri ve diğcr tüm milliyetten halkların varlığı inkar edilerek zor ve asimilasyon politikalarıyla Türklük kabul ettirilmeye, yetmediği ve bu politikalara karşı çıktığı noktalarda da katliamlarla kindirdi. Tabii bu politikaları sadece o günlerle sınırlı kalmadı.

Kürt halkının düzene karşı her baskaldırısı, her talebi katliamla bastırıldı, 12 Eylül cuntasıyla birlikte de Kürtler üzerindeki asimilasyon ve baskı politikalarına hız verildi. Yani her daim sindirilmeye, yok edilmeğe sokıldı. Elbette Kürt halkının sürekli baskı görmesi bir tesadüf değildir. Kürt halkının verdiği ulusal mücadeleden kaynaklı oligarşinin saldırılarının hedefi oldu.

Evet bugün Kürt ulusu ezilen ulus durumundadır. Ama bir ulusun kendi kimliğini ifade edebilmesini, kendi kaderini tayin hakkını sadece dilsyle, kültürü, toprağı, insan haklarıyla sınırlamak, açıklamak yanlış olur. Bu burjuva milliyetçi bir bakış açısıyla değerlendirmektedir. Ve ulusal sorunu asla çözüme götürmez. Çünkü önemli bir noktayı ulusalizma sürecinde belirleyici bir özellik olan ekonomik yaşam birliğini atlamış oluruz.

Ulusal sorunu, ulusalın kendi kaderini tayin hakkını doğru bir bakış açısı ile ele almak, değerlendirmek, çözüm yolunu ortaya koymak için önce ulus kavramını bilimsel olarak ortaya koymalıyız.

Ulus nedir ve ulus olabilmek için gerekli nitelikler nelerdir? İlk önce bu soruya yanıt verelim.

Ulus; tarihsel olarak oluşmuş, keranlı bir dil, toprak, iktisadi yaşam ve kendini kültür ortaklığında dile getiren ruhsal biçimlenme birliğidir. Bilimsel olarak ulusun tanımı budur.

Ulus olabilmek için gerekli nitelikler ise; ortak bir tarihçe, dile, toprak ve iktisadi yaşam birliğine, ortak bir kültür ve ruhsal şekillenmeye sahip olması gerekir. Ulusları oluşturan bu özellikler aralarında kasıllıklı etkileşim içindedir. Ve bunların hiçbirisi tek başına ulusu oluşturmaya yetmez. Yani tek başına ortak bir dile sahip olmak ya da toprak bütünlüğü yetmez. Bu özelliklerin hepsinin bir arada olması gerekir.

ULUSLAR NASIL ORTAYA GIKPILAR

Ulusların oluşumunda belirleyici rol oynayan olan pazardır. Yani ulus kavramının kökeninde, kapitalist üretim tarzının gelişmesi vardır.

Kapitalizm öncesinde, feodal dönemde ülkeler, aralarında güçlü ekonomik bağları olmayan, eyaletler ya da feodal beylikler topluluğı şeklindeydi. Ağırıklı olarak tarıma dayalı bir ekonomi vardır. Ya da zanaatçılık yapılıyordu. Ortak bir pazar ve gelişkin bir ticaret yoktur. Fakat feodal sistemin bağında yanlı bir sınıf doğuyordu; burjuvazi. Ve feodal sistem burjuvazinin gelişimine ayak bağı oluyordu. Çünkü burjuvazinin mallarını kolayca satabileceği pazara ihtiyacı vardı. Ama feodal sistemde her eyaletin ayrı bir pazarı, ayrı ağırılık ölçü birimi ve en kötüsünde ticareti zorlaştıran gümrük uygulamaları vardı. Burjuvazi serpilip, gelişmek için bu engelleri aşmak zorundaydı. Diğer yandan feodallerin sömürüşü, zulmü altında

İnkıyap kâğıtlarında bu düzenden hiçte hoşnut değillerdi. İşte bu koşullar altında burjuvazi "herkesi özgürlük", "ulusun birliği" sloganlarıyla etrafında kâğıtları, işçileri topladı. Feodalilere ve krala karşı mücadelede önderlik etti.

Ve bu mücadele sonucunda, kral herseyin üzerindeyken "ulus" u herseyin üzerine akordılar. Feodal Beyler burjuvaziye yerildiler. Kralıklar yıkılıp Cumhuriyetler yani burjuva ulusal devletler kuruldu. Böylece "ulusal birlik" sloganıyla ulusal pazarlar kuruldu.

Yeni ulus, burjuvazinin sınıf çıkarları üzerinden yükselmiş oldu. Ama tüm bunların yanında şu noktayı da gözden kaçırmamak gerekir. Ulusların oluşumunda rol oynamış olan kapitalist üretim tarzının gelişimi dışında diğer yarı da eskimiz toplumu yıkıp olacak gerçekleri kırmak ve yeni toplumsal ilişkileri yaratmak yanıyla olumlu bir gelişmedir.

A dönemlerde, yani burjuvazi ortaya çıktığı ilk dönemlerde ilericiydi. Lenin bu durum için şöyle diyor, "Feodalizme karşı verdiği savaşımla ulusların kurtarıcısı olan kapitalizm, şimdi emperyalist kapitalizme dönüştü ve uluslar için ezici güç durumuna geldi."

Evet ortaya çıktığı ilk zamanlar ilerici olan burjuvazi kapitalizmin tekelleri aşmasında yani emperyalizm aşmasında geçkiddir. Ve emperyalist aşamada iyice genişleyen burjuvazi bu dönemde ulusların ve ulusal mücadelelerin düşmanı olmuştur.

Leten burjuvazi için ulusal savaşların temelinde sınıflar nedenler vardır. Burjuvazi sömürücü bir sınıftır.

Burjuvazi için ulusal birliğin anlamı kendi pazar alanını genişletmek, kendine yeni pazar alanları yaratmak demektir. Bu da başka ülkelerin sömürgeleştirilmesi anlamına geliyordu. Bunun olabilmesi için de başka ülkelerin sömürgeleştirilmesi anlamına geliyordu. Bunun olabilmesi için de başka ülkelerin kendi ulusal pazarının oluşmasını engellemesi gerekiyordu.

Burjuvazinin tek amacı vardır, tüm dünyanın kendi pazarı haline gelmesini istiyordu. Bunun için önemli olan teksey kendi pazar hakimiyetiydi. Bu yüzden de kapitalizm tekelleri aşmaya yani emperyalizme dönüştüğünden beri ulusal mücadelelerin tek doğru çözüm yolu vardır. Anti-emperyalist bir mücadeledir. Emperyalizme karşı bir mücadele ile çözüme ulaşabilir.

Savaş itibarıyla, ne emperyalistlerin ne de işbirlikçilerin ulusal sorunları çözmek gibi bir anlayışları yoktur. Tam tersine emperyalizm ulusları ezmek, sömürgeleştirmek, kendine bağımlı kılmak ister. Çözülmesini istemez, çünkü emperyalizm ulusal sorunu her zaman kendi çıkarları, sömürünün devamı için kullanır. Mesela "Böl, parçala, yönet" politikasını kullanır. Halkları birbirine düşürür, düşman haline getirip birbirine kırdırır.

Örneğin Rusya, bu politikaya çok canlı bir örnektir. Soyutler Birliği kurulduktan sonra Çarlık İmparatorluğu döneminde yasadıkları baskıdan, zulümden kurtulan milliyetler kendi kaderlerini tayin hakkını elde ettiler. Ama Rusya'da kapitalizme geri dönüş, yasadıkları sonra emperyalizm ayrılan ülkeleri ulusal çıkarlarını koruyormuş gibi görünerek birbirlerine düşmanlaştırdı, halkları birbirine düşmanlaştırmak kendisinde ülkelerde istediği gibi at oynattı.

Ya da emperyalizmin kullandığı bir başka yol olarak Ukrayna örneği karşımıza çıkıyor. Bugün Ukrayna'da yazarlara bakacak olursak, ülkede "turuncu devrim" denilen bir dörbe yapıldı. Yani en tırtıkça halıyla emperyalizmin eliyle Ukrayna'da bir dörbe yapıldı, ve emperyalizm kendi istediği adamları iktidara getirdi. Önceki ister turuncu, ister mavimsi, ister yeşil diyelim devrimin adına hizmet ettiği adres belliydi, emperyalizmin çıkarları.

Halkları birbirine düşmanlaştırma, ülkelerde dörbeler yapıp işbirlikçi iktidatlar yaratma ve bunun gibi sayılabileceğimiz birçok yöntemler var, emperyalistlerin. Yöntemler, kullanılan araçlar ne kadar değişirse değişsin amaç hiç değişmiyor, halkları kendine bağımlı kılmak, sömürgeleştirmek.

Bu yönyle de bugün ulusal mücadele yönünde tüm hareketler anti-emperyalist bir karakter taşımadı. Ama bugün en yakınımızdaki örneğe yani PKK'ye baktığımızda önderliği küçük burjuva milliyetçilik temelinde örgütlendiği ve marksist-leninist bir önderliğe sahip olmadığı için eninde sonunda emperyalizmin kucagina düşmeye mahkum. Zaten bugün politikalarının iflas etmesi geldikleri noktada bu tezi ispatlıyor.

Bu da halkların kurtuluşu için doğru yoldur, marksist-leninist bir önderliğin gerçekleştirilmesi proleter devrim olduğunu net olarak gösteriyor.

ULUS SORUNU ANCAK BİR TÜMÜN BÖLÜMÜ OLARAK DOĞRU BİR ŞEKİLDE, SINIF SAVAŞINI PROLETER DEVRİMİLE ÇÖZÜLÜR

Evet ulusal sorunun çözüm yolu vardır. O da proleter devrimdir.

Proleteryanın amacı olan toplumsal devrimin şu bakımından baktığımızda ulusal bir niteliği yoktur, içerdiği bir sınıf içerisindedir. Bir bütün olarak proleteryanın kurtuluşunu hedefler. Ama şöyle bir baktığımızda kapitalizmde, ulusal gerçeğe içinde geliriz, bu dışarı içinde de proleteryanın burjuvaziye karşı devrimci savaşı ulusal bir biçim alır.

Yani proleterya devrimini yaptığında ulusları, ezen sömürge burjuvazi yıkarak emperyalist ilişkilerle, ezilen ulusların üzerindeki ekonomik ve siyasi baskıya, sömürgeye son verecek, ezilen ulusları özgürleştirecek, sosyalizmin inşasının önündeki engelleri kaldıracaktır. Bu yönyle de devrim sadece işçi sınıfının kurtuluşu anlamına gelmez. Devrimde çıkarı olan tüm sınıfların ulusların yeni halkın devrimini olacaktır.

Proleterya devrimini, egemen sınıfların ve emperyalizmin varlığına son verdiğinde ulusal sorunu da çözüme kavuşturur.

Marksist-leninistler ulusların kendi kaderini tayin hakkı çerçevesinde her zaman ayrılarak haklarını savunurlar. Zorla oluşturulan, ulusların iradesini yokseyen birliklere karşıdır. Çünkü sağlam ve kalıcı birlikler ancak gönüllülük temelinde olur. Ancak bu her zaman ulusların ayrı devletler şeklinde örgütlenmelerini savunacakları anlamına gelmez. Çünkü marksist-leninistler işbirlikçi burjuvaziye karşı savaşı globalleştiğinden hareketle büyük sosyalist devletler bakımında örgütlenmeyi savunur. Ancak bu birlikler elbetteki her koşulda eşit haklara sahip ulusların eşit birlikteliğidir. Böyle bir birliktelikte hiçbir ulus öncelikli, ya da ikincil değildir. Bütün uluslar eşittir.

Proleter devrim ile sömür ve zulüm, uluslara yönelik baskılar son bulduğu için ulusal sorunlarda çözüme kavuşur. Ulusal sorunu, tarihsel oluzumunu, çözüm yolunun nasıl olacağını ortaya koyduk.

Birde ulusal soruna kendi ölkemiz, kendi tarihimiz açısından bakacak olursak, nasıl bir çözüm yolu olabilir? Kürt ulusal sorunu nasıl çözülebilir? Bunun yolu aslında çok net ortadadır. Anti-emperyalist, anti-oligarsik, halk devrimi olduğunu görürüz. Çözüm ancak Kürt ve Türk halklarının ortak mücadelesiyle, iktidarı ele geçirip, Demokratik Halk İktidarını kurmakla gelecektir.

Yıllardır Kürt halkını baskı ve sömür altında tutanlar, katleder de, yoksulları da faşistler, iktidardır. Kürt ulusunun kendi kaderinin tayin hakkının önündeki engel emperyalizm ve oligarsidir. Devrimi yaptığımızda Türk halkının kurtuluşunu sağlayacağı gibi Kürt halkının da kurtuluşu onlara gelir.

Çözümde tüm ulusların birleşip ortak düşmanlara emperyalizme ve oligarsiyeye karşı savaşıdır. Bu mücadele iktidar hedefli olmalıdır.

Ancak Demokratik Halk İktidarı kurulduğunda Kürt halkı gerçek anlamda kendi kaderini tayin etme hakkını kazanacaktır.

Bunun gerçekleştirilmesi için de Kürt halkıda ezilen tüm halklarla birlikte aynı cepheye Anti-emperyalist, Anti-oligarsik Halk Devrimi için mücadele etmelidir. Kurtuluş ancak böyle gelecektir.

GESARET,

SİLAHA SERTLİĞİNİ VE

PARLAKLIĞINI VEREN

GERÇEK SİLAHTIR

C.V. CLAUSEWITZ.

SEMDİNLİ 'de Katleden, AYAS TÜNELİ 'NDE İnfaz Eden de KONTRGERİLLA 'dır.

Semdinli 'de 9 Kasım 'da Umur Kitabevi 'nin bombalanmasını hepimiz hatırlarız. Belleklerde örneği çok ve çeşitli olsada, yeridir. 9 Kasım 'da kontrgerillacıları halk suçu üstü yakalamıştı. Bu iki kontrgerillacı Ali Kaya ve Özcan İdeniz yaptıkları işi ellerine, yüzlerine buluşturup, halk tarafından suçu üstü yakalanmış olsalarda, bu saldırıdan sonra bir başarı ödülünü hak etmişlerdi. Şifedileri tarafından fazla geç kalınmadan ödül takdir edildi.

Evet bu ödül neyin karşılığıydı?

Katliamların, infazların, bombalamaların, isteklerin ---- karşılığıydı. Kâpeler sahiplerine itiat ettiği sürece nice ödüller almışlar ve alacaklardır. İtiatte kusur yok.

Öldür deniyor, öldürülüyor, bombala deniliyor bombalanıyor.

Katlet, öldür diye emir vererler kim?

SİREM 'i, KONTRGERİLLA 'Sİ, MİR 'i, İP 'i ----

Tetikatı kim?

Ali Kaya, Özcan İdeniz ve bir itirafçı.

Elbette olaylar gün yüzüne çıkan (kalkartılan) 3-5 kişi üzerinden gerçekleşmiyor. Veya bir astubayla, bir itirafçının kafasından da çıkıyor.

Bu katliamın gerçekleşmesini karar altına alan da, emri veren de KONTRGERİLLADIR.

KONTRGERİLLA eşittir DEVLETÇİ. Devletin dışında, devletten bağımsız bir yapılamı değildir. Oligarşinin organize ettiği bir yapılamadır. Oligarşinin olmazsa olmaz bir parçasıdır.

Bundan kaynaklı oligarşi Semdinli 'de gerçekleştirdiği patlamaların, katliamların üzerini küllmeye çalışıyor.

Nasıl mı?

2 kontrgerillacıyı serbest bırakıp, Semdinli halkından 11 kişiyi göz altına alıp 6'sını tutukluyor.

Nedeni, eli kolu katillerinin ellerinin bağutulmaması gerekiyor. Korumuyor, kolluyor.

Çünkü yeni maraşlar, yeni Çorumlar, yeni Semdinliler yaratacak.

Yoksa her daim yeni katliamlara gebe olan oligarşi katliamlarını kime gerçekleştirecek. Gerçek suçluları, katilleri okuyacak ki yeni katliamlar gerçekleştiresin. Diğer yandan da gerçeği açığa çıkaracakları tutuklayacak ki, gözüde verip, kimse gördüğünü, duyduğunu söylemesin, devlet işini rahat halledesin. Üzerini kolayca kapatıp, "sütten sibme ek kışık" olsun.

Ama "her zaman evdeki hesap, çarşıya uymuyor". Uymasada uydurılmaya çalışılıyor. Katliamların, bombalamaların üzeri örtülmeye çalışarak, katliamcılar korunarak bırakın tetikçilerini mesajı veriliyor. Katliamların

merkezi olduğunun altı çiziliyor. Bunu sözle olarak açıklamıyorlar elbette. Jansanlar, protik buna tetabül ediyor.

Jetmiyor, korisyonlar oluşturuveriyorlar bir cırpıda. Demokrasifilik ayurundan da geri kalınmıyor. Amaç; olayın üzerine gidiliyor, imajı yaratmak içindir. Komisyonun ne yapacağını bilmek için de kesin olmaya gerek yok belki de. Daha önce de Susurluk kazası sonrası kurulan komisyondan da bellidir. Olayı sadece kişiler nezdinde ele alıp, devleti dışında gösterip atlayıp, pullayacaklar.

Oluşturulan komisyonun içinde yer alan Emniyet İstihbarat Daire Başkanı Sabri Uzun, "Hırsız evin içinde dursa kilit işe yaramaz" diyerek Samsatlı'daki patlamaların devletin işi olduğunu söylüyor.

Uzun'un bu açıklamasına karşın Cemil Çiçek; "Kimse komisyonlar üzerinden popülarite elde etmeye, katmerlilik yapmaya kalkışmasın" diyor. Anladın mı? Yoksa ihtiyacı olmayan ki "kimin elinde ne bilgisi varsa, bizi buradayız, ben buradayım, öyle hiç yoruma gerek yok" diyerek veriyorsun ediyor. Haksızda sayılmaz hani. Adaletin pasmaz uygulayıcısı!! olarak bir vüda kendine dokunuyor. Önünü almazsa açıklamalar uzayıp gidecek kısmi oranda, devletin ilişkileri ortaya çıkıp "bölünmez bütünlüğe" hebel gelecek. Hangi bütünlükten söz edebilir Çiçek. Devlet - mafya - Çete bütünlüğünden mi? Elbette bütünlükten anlayışı bu Cemil Çiçek'in. Bu bütünlüğün desifre edilmemesi. Gün yüzüne çıkması. Her ne kadar böyle de sadece Çiçek it dalaşında ortaya çıkmasının mümkünatı yok. Ankara'da ortaya çıkan "Küre" adı verilen operasyonda, iş bakanların fişlemesine kadar varınca Çete desifre ediliyor. Bu Çetenin içinde kimler yok ki! Emniyet Genel müdür vekilinden, Kara Kuvvetleri Komutanlığı Özel Harp Dairesine, yababosından, binbasiya. Çok sayıda yargısız infaz gerçekleştiriyorlar. Eğitim alanları İsa Denkent Ayas Üneli ve Çetenin içinde yer alan Özel Harp Dairesi'nde görevli yababası Nuri Bozkır "biz gizli infazları burada yapıyoruz. Sadece çevremizde götürüp bir yere atıyoruz" açıklamasını o kadar rahat yapıyor ki.

Ayas Üneli kontrgerillanın infaz yeri. Katiller yetistirip, katlettiyorlar, katlediyorlar. Gerçek suçluları değil, halkı yargılıyorlar. Katliamların, işkencelerin, bambalanaların acıya çıkması için seferber oluyorlar. Temize alıp atılmaya çalışırken gerçekler gün yüzüne çıkıyor.

Katliamlardan, yargısız infazlardan, kaybetmelerden... Bugün iktidarda olan AKP hükümeti de sorumludur. Bu bütünlüğün tamamlayıcı öğelerindedir. Bu hükümet içinde 'A' şahsiyeti, 'B' şahsiyeti tek başına sorumlu değildir, bu katliamlardan. Çeteleri yönlendirenler, emir verenler, hangi gün nerede, ne zaman hangi infazı yapacaklarından AKP hükümeti haberdardır. Bu bütünlüğün bir parçasıdır ve iktidara geldiğinden bu yarıda safı bellidir.

Bombacıların, infazcının kim olduğunu çok fazla aramaya gerek yoktur.

Infazcılar Ankara'dadır, infazcılar bugün mecliste iktidarda kullandığıdır. Infazcılar bugün...

Tüm bunlardan AKP hükümeti sorumludur. Sorumlular adaletin tecelli ettiği gün kurtulamayacaklardır.

INTIHARLAR VE KREDİ KARTLARI

Geçtiğimiz günlerde TBMM'de hummalı bir çalışma vardı. Kredi kartı borçları ile ilgili kanun meclisten geçirildi. %18 faizle 18 ay ödeme kolaylığı getirildi!! Çalışmanın nedeni de bu kanunda ve daha önceden de bu kanun gündemlerindeymiş ama son gelen olaylardan sonra öncelik verildi. Son gelen olaylar nedir diye sorarsak aslında herkesin hafızalarında.

Kredi kartı borçları yüzünden ardarda intiharlar meydana geldi. Tesadüfen intihar eden insanların hepsi polisti. İşlerinden biri de TBMM koruma müdürlüğü polislerindendi ve TBMM'de intihar etti. Ancak son intihar edenlerin polis olması kredi kartı borcu sorununun sadece polislerin sorunu olduğunu akıllara getirmemeli.

Yani intihar edenler - cinnet geçirilenler sadece polislerle sınırlı değildir. Her gün bir intihar haberi yer alıyor burada. Ve sonuçta intihar edenlerde, cinnet geçirip eşini, çocuğunu öldürenlerinde sorunu kredi kartı borcu idi. Elbette insanların bu hale gelmesinde bunun dışında başka nedenler de var. Ancak son günlerde öne çıkması vs. nedenleriyle kredi kartı konusuna değiniyoruz.

Bu nasıl bir kredi kartıdır, borçtur ki insanları cinnetten biktirmiş ölene götürmüştür. Aslında intiharların nedeni kredi kartları, borçlulara sınırlarsak yanlıştır. Sorunun temelinde esas olarak, insanları dışarımeden herşeyiye, tüketim için bir kültür vardır ki, bu halkın kültürü değildir. Tüketim kültürü = kapitalizmin kültürüdür.

Karlarına her gün yeni karlar ekleyebilmek için insanı hiçe sayan, insanı insan olarak görmeyen bir kültürdür. Onlara göre insan yalnızca tüketen bir araçtır. Kapitalistlerin elindeki malları tüketip, karlarını artıran araçlar. Kapitalistler için en önemli şey karadır. Ve bugünkü sistemde de herşey onların daha fazla kar edebilmesi - sömürmesi içindir. Bunun içinde her gün yeni yeni tuzaklarla karşılaşıyoruz. İnsanları tüketen durumuna getirmek için her günden çıkarılan çıkarılan kapitalizm. Bunun için özel günler icat eder, vardan anlamlı günlerin içeriğini boşaltıp

o günleri sadece hediye alınıp -verilen, yenilen -isilen (yani sadece tüketilen) günler olarak empoze eden insanlara. Daha bunun gibi pekçok tuzaak - kültürel yozluk dayatılır. İste kredi kartları da bu tuzaaklardan biridir. Ve insanları öyle bir hale getirilmiştir ki bu silgin tüketme isteği cebinde parası olmayan bile alıp-veriş yaptırıp borlandırıyor.

Kredi kartları nakit parası olmayan için bir kolaylık gibi görünsede aslında öyle değildir. Tüketimin, borlandırmanın bir bzk birimidir. Ve bu kapitalizmin topluma dayattığı yoz kültürle birleşince insanları canından bezdiriyor.

Ama kapitalistler için insanın bir önemi yoktur. Onlar için önemli olan kartlarını, gzltmek ve daha da çok tüketen insanlar yaratabilmektir.

Şimdi meselelerin özü sadece kredi kartları değildir. İnsanları intihara kadar götüren, onlara dayatılan kültür, tüketim batığıdır.

Fakat yaşanan skntılar, bizlere dayatılan bu yozam değişmez değildir. Boyle gelmiş boyle gitmemelidir. Elbette her sorunun birde zmi vardır. zm varolan durumu kabul edilip zenginlerin daha da zenginleşmesini seyretmek değildir. Biktım gayri bu dentlerden de canından da değişip canınıza kıymak sa hiç değildir.

zm, öncelikle bu skntıları kimin yarattığını görmek ve onlara karşı birlik olmaktır....

Böyle Ölür Bizimkiler

"Ulus'un elinde mazur
mazurü türküye benzer
Bizimkiler böyle ölür
Böyle ölür bizimkiler"

1969'de Kırşehir'e bağlı Habibettas ikesinde doğdu.

ODTÜ öğrencisiyken, devrim ve sosyalizm kavgasının tam ortasındadır. Sosyalizm kavgasını salonlardan, parlamentolardan çıkartıp meydanlara, halka, dağlara taşıyacak bir etilgülikle devrim safında yerini almıştır artık. Teoride ve pratikteki yetkinliğiyle THKP-C'nin kurucularından biri olur.

'60'lı yılların ikinci yarısı Türkiye'de gerçekliğin emperyalizme karşı tepkisinin arttığı, bağımsız bir ülke siyasetinin genellik tarafından şübhü bir şekilde haykırılmaya başlandığı yıllarda emperyalizme karşı yapılan eylemlerin örgütleyicisi ve önderlerinden biridir artık Ulus.

Ve Ocak 1969'da ODTÜ'de ABD Büyükelçisi Commer'in arabası yakılırken Ulus en öndesindedir. Eylemleri, hesap sorma bilinci bununla sınırlı kalmaz Ulus'un.

1970'de kurulan THKP-C'nin Genel Komitesi'nde yer alır. Görevi şehrin gerillasını örgütlemektir. Pekelci burjuvalardan Mete Has'ın katılması ve cezalandırılması eylemlerininin, Cephe'nin birinci silahlı eyleminin örgütleyicisidir Ulus.

Yapılan eylemlerden kasnut olmuyorlarda vardır. Emperyalizm ve onun işbirlikçisi oligarsi müdahale de geç kalmaz. Emperyalizm usoklarına susturulması emrini verir. Emperyalizme karşı çıkan ve bağımsızlık isteyen tüm kesimin nasibini almasını, edilmesini ister. Bunun üzerine 28 Mayıs 1971'de Ulus Bardaksı Erenköy'de yakalanır. Mahir Cayan ve Hüseyin Cevahir bu pusudun kurtulur. 1 Haziran'da Mahir Cayan ve Hüseyin Cevahir matpepekte kuzatırlar. Bu kuzatmada Hüseyin Cevahir

Şehit düşen, Mahir Gayan ise ağır yaralı olarak tutuk edilir.

Ulaş tutuk düştüğünde "Ulaş Bardakçı adım, 1947 doğumuyum. Türkiye Halk Kurtuluş Partisi Cephesi'nin bir savaşçısıyım" der, bunun dışında bir şey alamaz Ulaş'ın ağzından düşman.

Sevdiği güreklere sığınmaz zindan duvarlarına. Faşizmin o duvarları viz gelir Ulaş Bardakçı, Mahir Gayan ve ba yoldaşına. 29 Kasım'da Kartal-Maltepe hapishanesinden özgürlük eylemi yaparak çıkarlar.

Durmak yoktur onlara, faşizmin terörü, baskısı, işkenceleri ve katliamları devam ederken. II. savaşın orta yerindedirler. Aradan uzun bir süre geçmez. Emperyalist efendilerinden aldıkları direktifler doğrultusunda baskınlar yapmaya devam eder işbirlikçi usakları.

Yıl 1972'dir. 13 Şubat'da Ulaş bir yoldaşıyla birlikte kaldığı evde kuzatılırlar. Paniklemez, telos yapmaz. Sıkılan kursantlara cevabı içeriden ates ederek verir. Üzerindeki el bombalarını pimini cebere fırlatır düşmana. Attığı bomba hedefe vurmaz, pencereye çarpıp içeri düşer. Soğuk kanlı davranır. Terdin düşünmez. Kaldıkları evin sahibinin (ülkü Ahmet) üzerine kapanır. Bomba patlamaz, çatışma devam eder. Çatışmayı yarmak gerektiğini düşünür ve candan atlar. Atladığını gören düşman engellemeye çalışır. Bu engellemeleri sonuçsuz kalır. Silahını atesleyerek çekilir. Kusatmadan sağ kurtulur. Birkez daha yenilmiştir düşman. Bunu hoşmedemez. Operasyonlarına devam eder. 19 Şubat 1972'de İstanbul - Arnavutköy'deki üsü kuzatılır. Ulaş çatışarak şehit düşer. Birkez daha yenilmiştir eli kanlı katiller. Ölüme meydan okumuştur Ulaş. Acaz dilememiştir. Son nefesi ne kadar çatışıp, teslim olmama geleneğinin yaratıcılarından almıştır. Kavganın öncüsüdür Ulaş. Her koşulda kavgayı ve yoldaşlarına daha sıkı sarılmıştır. Bu bilinle yaşamış, bu uğurda şehit düşmüştür.

Şimdi bu kavgada senin yolunda ilerliyoruz. Taki o büyük güne kurtulusa kadar.

"Hele Ulaş'a Ulaş'a
Ulaş benzerdi güneşe
Ulaş gordaş can veriyor
Güregim düştü atese"

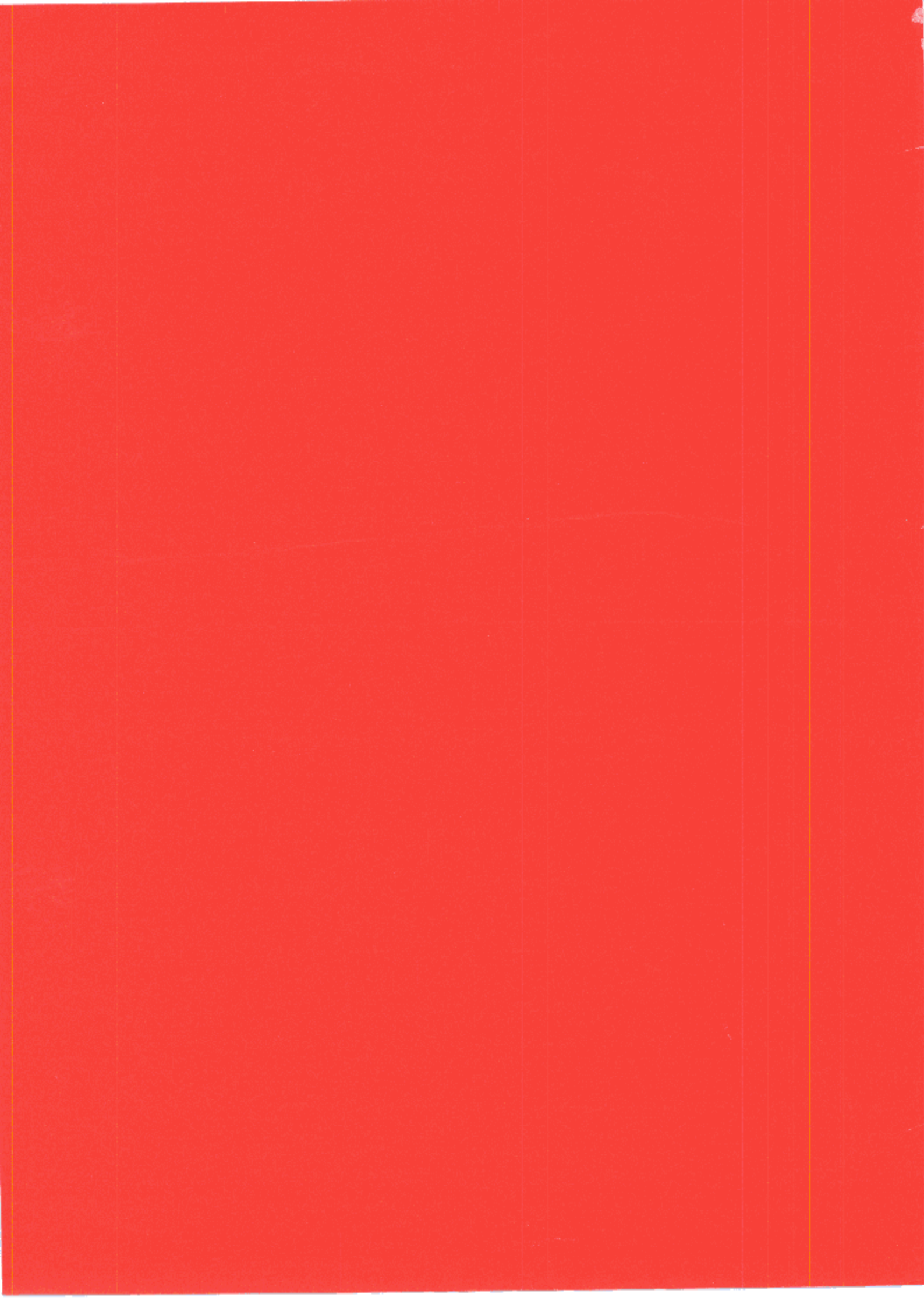

İtir

Onlar
Suyun hep tatlı
Gecelerin ise
Hep mehtaplı olmasını isterler
Oysa şafaktan önceki karanlıktır
Gece safağı, karşılamaya ^{yazanılan} hazırlanıyor
Zifiri karanlığın korku düşürdüğü ^{güreklér}
Bu dipsiz karanlığın sonsuza dek
Süreceğini sanarak
Pencerelerin perdelerini kapatıp
BİRER BİRER terk ediyorlar bizî
Varsın bizî terketsin
Tatlı su balıkları
mehtaplı gece romantikleri
Varsın bizî terketsin
Zifiri karanlığın sonsuza dek
Süreceğini sanınlar
Yüreğim sen gûlü ol
Bil ki bu karanlık sonsuz değil
Sökecek mutlaka şafak
Sökecek mutlaka ...

Muharrem KARADEMİR

NİSAN 2001

Körelen Vicdanlarımız

Biraktım kendimi bir bitirmezliğe döğm. Yarıyolum sokaklarda
Böer huzle böer yavaş adımlarla göndiyor. Varacağım yere basak-
larım bir. Öylesine dolmuşumki sağından ve solundan pideske-
rin omuz Garpmalara bile giditimi erpellejemiyor.

Ne kadar çok insan var bu büğüşehinde - Gocallığımda
kefeme tokulandı. "Bu kadar insanı nasıl barındırıyor bu şehir" diye
Nedendir bilmem Sanırsam kendi nemlehetimin insanın az dmesin-
den kayrakle böylesi bir düşünceye göneldim. Küçük yer olunca
hem bir kas saatte geziyor - tknda hemen hemen herkesin hay-
rı husunu biliyorduk. Ana şindi öylemi mesela kasıdan
gelen insan topluluğunun içinde kimbilir ne tür karakterlerde
okula vardır. Yani "İccesi kasocası büğüşehir delişirinde okullu-
sinide kabul ediyor - insan seçiminde bir ayıracığı yok ben
kunu göndüm burada - Sadece bu değıil elbetkeli göndüklerim
yapadıklarım.

Değıil biraların altında his-cük gecekandı odasında hayt
mücadelesi veen insanlara tarih okduk. Okula sikipit ettik det-
leştik. Neler yolukı hayatlarında ağılle yoksulluk ve daha neler
neler. Ama tüm bunlara rağmen güliyor ve izaten bağlanıyorlar
haytla. Devlet usutmuş onları. Sadece seçimden sesime gös-
teiyor meharretli yüzünü. Devleti tanıyanlar bilğorlar herşeye
rağmen. Yıkıntılarda kaldıkları çapından tıfepinden herşeye acırolar.
Sonra ipsisiz diğer binlerle yikseltili sesini büğüşehir. Bu
binlerin içinde geceleyin yatogına aç uzanan okadar çok insan var-
ki artık sayılarla dahi hesaplanamıyor.

Yada semt pazarlarımız. Okşam saatlerinde sessiz sedasız
konukları. Yüellerinde acının, fukaralıklarının güzleriyle kaderlerine
bağın epd.bilmeye gahşılan gocuklarımız. Hayatta kolabilmek için
topluyorlar. Güpör, paranda yere atılan yollardan topluyorlar. Yaşa-
mak için yopetmek için bir kez daha epiliyor elleri yere.

İşte böylesi bir yade. Başka bir düşünün içinde göndük.
Hayatlarını zeukle sefayle yarıcı ne yerim ne içeim kaygısı
tedinayan insanları emekleriyle göndü pün edenleri göndük.

Böylesi uannukları yarıtarlar içimizden vedük ve üstün-
dik. Ama hep gönlümüzün yarıpınız yarıcı unukta taşıyorlar
atdı çaptı.

Evet büğüşehirin okullu ile delir aygını, yoprayor büğüş
şehir. Duyarlı ile duyarsız aygınıda yopramadı. Bir yerle-
de ağıllar kasımıza. Ya yarıbesimizde yada bizde onlar.

İnsan dmele gocuklar. Hıneyi salarsın karamı acık-
tığında yemeyini yarıcı. Birşeye ihtiyacı olmadıkında
alısın. Evet üç cümle ile açıklanabilir. Lakin insan
ğıil bir insan okduk öyle bir endem değıildir.

Gökta kolay gerçekleşmez bu olaylar insanların üzerinde,
Güngörlüğe hayatımızın her alanında yaşadığımız kimi problemler
kendini ister istemez aklımıza vuruyor gün geçtikçe aklımıza. Olay
kit halinde bir sorgulamadan alıp basını pitneye. Ben kit-
min, neyim, neden yaptım, niye yapmadım vs vs...

Hayatımız bir film serisi gibi geçiyor gözleminin
özümler-kimi karakter birer dizi tutarlar, kimi karakter ise NE-
DEN diye sormamız gerektiği yerde alıp basını pitneye yönlendiriyor.

Öğün okuyup önce insanlığımızda bir kez daha utandım.
Vicdanımız gün geçtikçe bir buz kütlesinden daha da hızla
eriyip yok olduğum görüldü.

Yerde yatan 18 yaşında bir genç. Daha ömürünü ka-
harında deneyeceği yaşta. Ölümlerini sağlığını tutmuş bir kişi
gözümler. Atılmış cesedi sokak ortasına.

Kim bilir neden dördü böyleci drama. Yerde onu böyleci
hale iten neydi? Dördü doştu bir süre sonra kafanda. Ama
ne ömürü vardı. Elbette sadece bir tek oda değildi, yolculu-
ğu çaresizliği yasayan. Daha onu pitör pörnekle istediği
görmediklerimiz birtakım gün vardı. Her insanın hayatında
acılar vardır. Sevinsen pitör. Ama hiçbir insan ölümlerinde
bire bu acıları tahmin eder.

Lahim, oğuzca oğuz ölümlerinde bire sans tanımadı. Ölüp
ölmediklerini anlarken için dohtar deriler bir kaç insan mis-
letleri tehniklerle kontrol etmeyi, layık pörneğandı. Yani bir
hayvan gibi pasana gibi tehniklerle tehniklerlandı. İşte
o an insanlık deriler olguden zerrece ölmediklerini pörnekte.

Kesmek kılın otanları parçalamayı pörnekte itimizden.
Fakat yapmadık bizi! Ergellenen duksöter bir dördü
serde o an yaptıklarını yaparsan ne farkın var olgandı.

Vicdanı köhmetlere yok olmuştur verilecek en iyi
cazıp

insanlığımız bu mu?

SEFALET ve SEFAHAT

Bugün yine halime ağladım. Çok sıkıntılı günler geçirdim. Geçmiş zaman oldu. Ancak unutmadım, unutamadım. Unutulur mu acı kahrına yakılan geceler. Ya, bebemin acıktan ağladığı, morandığı günler. Bir televizyonum var beni eğlendiren, çocuk bile müziğiyle acığını unutuyor. Geçmiş eğlence diye acısam da haberlerden öğreniyorum ki asıl biz eğlence olmuştuk. Mutsuzluğumuz eğlence olmuş.

Sofralarındaki bir zeytinden, bir parça tuzdan bile daha değerli. İbri tuz, zeytin hakkını istemez. Onlar da bizim gibi kullanılır gibiler. Evet tuz ve zeytin gibiyiz biz de. Biz de hakkımızı istemiyoruz.

Beni böyle gariban kalmağa mahkum edenler utasın. Bir yudum süt alamıyorum yavruma, bir parça ısıtamıyorum onu. Bu benekadan bana yerde ona hayat veremeye çalışıyorum, onu büyütmek istiyorum. Bebeğim ağlamasın. İstediği tarısını istiyorum. Gati akıyor, yıllardır ki yağmur yağmur evden çıkmıyor. Beraber yaşıyoruz. Ev ahali olmuş onlar da. Ben bu halimle nasıl olayım yavrumu kucığıma, nasıl bakayım o gül yüzüne. Yanaklarından akan o damlaları nasıl dindireyim. Hangi yere basarsam iş yok. Kapılar yüzüme kapanıyor.

Aıyorum televizyonu; yöneticiler ne yapıyor, bana ne faydaları olur diye gözliyorum onları.

Yok yok, bana Allah'tan başka yardım edecek kimse yok. O da beni görmüyor. Ben bu sefaletimi hangi lüks yaşam pasında kashan da sorayım. Niye gün bana yüzünü göstermiyor. Benim bir küçük taşım bile yok. Bana ait, dünyada hiçbir şeyim yok. Bir evladım var bir de canım.

Beni duyan yok mu! Niye? Ben bir vatandaş, bir insan değil miyim. Bu dünyada yaşamıyor muyum. Dün actım haberleri basbakan, bakanlar tavuk yiyorlardı. Sadece bir kut olsa neyse, binbir ağıdını kaymışlar tabaklarına. Ağzlarını şapirdota şapirdota keniyorlar etleri. Hepsini aynı anda otuyorlar ağzlarına tıpkı bir makinenin dişkilere gibi düzenli bir şekilde tüketiyorlar. Jedikleri benim nafakandır, ağlayan yavrumun gıyasetleridir.

Kasıtlı oturmuş mallarını korusuyorlar. Mahallede benim gibi kas kişi var. Ki Türkiye'de kimbilir kas kişi vardır. Ki Türkiye'de kimbilir kas kişi vardır. Utanmadan, villalarını, mücevherlerini satıyorlar. Benim kulübemde cam yok, naylon kapamışım, kapı yok yirtik bir battaniyeye asmışım. Ben küfle ekmeği katık etmişim, sıcak suya. Çocukuma sebze su vermişim, süt yerine. Ayağıma bez sommuşum sarıya yerine, yirtik terlik bulmuşum ayakkabı yerine. Yavrumun altını yirtik pirtik, nemli bezlerle sınımışım. Onlar ağzlarını doldura doldura korusuyorlar. Utanıyorlar bile bizden, benden. 40 yaşına geldim. Buca yılını işle-güle geçirdim. Ama bugün yavruma bakamıyorum. Ben ne günah işledim. Ki kime ne zarar verdim. Kimden ah aldım ki, göz yaşından başka.

birsey bulmadim ki yazmada. Ya yavrum kara bohtli Adamin, bohtsiz cocugu. Ben ne yavrumu veririm, ne ona bir lakma Haram yediririm. Galanam, airpanam. Bana dunyada cenneti bile gsterseler cocugumu satmam. Ben ona bakmakla, onu buytmekle mekellefim. Basbakan ulkeyi satin, kendini satin, karisini satin, yetmedi cocuklarini satin. Benim icin hic farketmez. Ben cocugumun sacinin teline kurban olurum.

O adamin meli, cani satilmis cektir. Da kurusa agzini kapotmisler. Simdi gaur agziyla, Amerika agziyla konusuyor.

Yook --- bu böyle olmayacak. Benim üstümde dolayan bu kara bulutları, dağıtmadan olmayacak. Yavrumu dışındıkçe bile abyanmiyorum. Niye benim başıma geldi bunlar! Niye ben, niye benim bebem. Ataym kendimi sulara, yikanayım, arınayım, belki kurtuluruz. Bebeğim öksürse, onu doktora götürmem, haftalardır beno yüzü görmüyor, benim kaderimi o da paylaşıyor.

Olmayacak bu böyle. Bu fukaralığıma bir caza bulacağım, kandi garemı yine ben kendim bulacağım. Bu kara ellerimle alacağım hakkımı, hakkımızı. Bebeğimi onlara kurban vermeyeceğim. Onların villalarına harc, sofralarına et yapmayacağım bebemi. Onun o minik elleriyle hakkını ben alacağım; zenginlerden, satılmışlardan, hainlerden.

Bu böyle sürmeyecek demistim.
Ve öyle de olacak.

KATİL SİYANÜR LİCİ

Yoldaşlarımızdan

Kocaman makinalar kaplara ağzlarıyla toprağı yer gibi keminiyor du.. Köyün altından geçen toprak yol dağa doğru greydele genişletilmiş, alelacele asfaltlanmıştı.. Hasan Dağı kahvede muhtarla birlikte gelip konuşma yapan kravattı, adamlardan pek hoşlanmamıştı. Fıldır fıldır dönen gök gözlü adamlardı bunlar.. Hatırı sayılır bir miktar parayla "iktisadî" muhtar Dolap İbrahim köylülere konuşma yapıyordu..

Dolap İbrahim: Akidesizler işte bu zatı muhtaremlee kövümöze sirket gürcelemiş.. Hem de kövümözüñ genelerine iş vaceklemiş, nassı ezi a lumu ne deygöndü..

deyince, önce bu adamların neyin nesi oldukları anlaşılmadığından bir sessizlik aaktı kahverin içine, fıldır fıldır gök gözlüler köylülerin tepkisini merak ediyorlardı..

Bacak Osman: muhtar, ne iş işleyecek sindi bu heriflee.. Anneyebilemedik, bi devesinine bakem..

muhtar gök gözlülerin tercümanına baktı, tercüman aktardı.. muhtar fıldırdı, muhtar;

Dolap İbrahim: Bizim köyün bet yakasında Kürük'te toprak içinde altın varmış, işte onu çıkaracakmış.. Hem kövümöze, hem cümle menleketimize gelin gelecekmiş. Benim bildiğim bunlar işte... Dedi yeine oturdum..

Şar şar Hamdi köyün akıl hocasıydı, resmi daireden doktorda, mahkemede işi olanlara hemen pratik okullar verir yardımcı olurdu.. Kaza'da arzuhalcilik etmişti bir vakitler. Kafesinde çalıştı hani, ikinci sonuğu o sendü..

Şar şar Hamdi: Yani sindi muhtar bu aynı Bergama'daki gibi mi olcekmiş.. Hani zehirli mehirli cinsindedir..

Muhtar mırıldandı kendi kendine "pek biliyen sen bozguncu anarıştı.."

Tercüman ve gök gözlü gavurlar fiil fiil birşeyler konuşuyor.. Çok uyarılmadan gitmenin faydalı olacağına karar kıldılar. Kahvede sohbet bu mevzu üzerine devam etti..

Şar şar Hamdi: Sindı akidesizler ben derimki bu gök gözlü heriflerin sirketi aynı Bergama'daki gibi toprağı zehirleyen, ot bitirmeyen, hayvanları öldüren cinsindedir. Pek yüz vermeyelim deyam. Siyanür lici deydiler böyle altın topraktan ayırma işte.. Emme velakin oha bu siyanür lici zikkim toprakta galyo, yani bize galyo.. Altınnan da oha bu gök gözlü gavurla oluyo..

Köyün altından dağa doğru giden yolda ister daha da hızlandı. Vallik "olur" vermiş yare halluna sorun alınmıştı.. İney köylülerinden a-va gidenler, aduna gidenler, senelerdir tertemiz olan ayın renginin yeşile döndüğünü, köpük köpük aktığını gördüler.. Köyün yatağı kocaman makinalarla yeni gelen altın sirketinin oraya döndürülmüştü.. Oradan çıkan su, işte bu yeşil, köpüklü su olmuştü. Bu şey aynı zamanda kö-

yün kullandığı içme suyu kaynaklarından birisiydi.. Şar Şar Hamdi'nin zehire dair uyarılarının ne kadar doğru ve yerinde olduğunu gören köylüler hem şirkete, hem izin veren devlete şike duymaya başlamışlardı..

Şar Şar Hamdi kahvedeki sohbetlerde, evine misafir olarak gelenlere, sokakta rastladıklarına, habire siyanür lacinin ne demek olduğunu anlatıyor, neredeyse tek başına zehirli şirkete karşı propaganda savası veriyordu. Köylülerde gün be gün kendi yaşamlarında zehirli şirketin zararlarını gördükçe Şar Şar Hamdi'ye daha çok inanmaya başlıyorlardı.. Şar Şar Hamdi iki yüz haneli köyün hemen hemen yansını ikna etmişti..

Yine birgün Şar Şar Hamdi'nin önerisiyle aayın kırılmasına son vermek için köylüler doğ yolumun başında toplandılar.. Dolap İbrahim hemen jandarmaya getistirdi.. Copunu, kalkanını kapıp gelen jandarmalar köylülerin konsısına dikildi. Köylüler biraz sızgın, biraz kızgın, jandarmalarla öylece karşı karşıya duruyorlardı. Goluk çocuk, yaşlı, kadın, genç hepsi oradaydı. Ve hayatlarında ilk defa, hemde yabancı bir şirketi korumak için jandarmalar onların konsısına dikilmişti.. Öyle ki çevrede bulunan ormanın içine özel PİM'ciler bile mevzilemiş, M-16 tüfeklerinin namlularını köylülere doğrultmuş emir bekliyordı.. Şar Şar Hamdi köylülere dönerek konuşmaya başladı..

Şar Şar Hamdi: Akidesler köyüne kadar hiçbi dedimizce ölmemen olmayan devletin condarması, timi, mini aha da bu Garıdaki gavurların zehirli şirketine görünmeye geldi. Bizler zırf topraklarımızın, aduk cocuğumuzun hayatlarımızın zehirlenmesini istemedik deye burdayız.. Aha da burdan gimicik bir yere simildemeye, bu memneket bu toprak bizim zehirli şirket gitsin..

diyerek slogan atmaya başladı.. Ardından köylüler "Zehirli şirket kövümüzü terket" diye alarca gücleriyle şipşana katıldılar..

Jandarmalar maskelerini takip antalarından çıkarttıkları CS Smoke gaz bombalarını insanların üzerine acımasızca fırlattılar. Ömürlerinde ilk defa konsılaşan köylüler yerden buldukları kesek ve tozları jandarmaların üstüne yağdırdılar.. Bazı jandarmalar kadınları, yaşlıları yerlerde sürükleyerek, elbiseleri parçalanarak yolun kenarına çektiler. Arada Hasan Dayı, Deli Musa, Nelahat gelin epey çok yemiş, hırpalmışlardı. Hatta Deli Musa'nın üstüne akan bir asubay, konunun üstünde zıplamış, neredeyse kaburgalarını kıracaktı.. Jandarmaların hemen ardından muhtar, gök gözlü gavurlar, yarı korku yarı merakla dillerini izliyorlardı.. Hiçbiri bu "cahil ve kaba" köylülerin bunca karşı durabileceğine, bunca kararlı olabileceğine ihtimal veremediklerinden beyinlerinden vurulmuş dönmüşlerdi. Rüzgar da köylülerden yanaydı.. İsteyen ettiği için, gavin çoğu jandarma ile arkalarında duran gavurlarla, muhtarın üstüne geliyordu.. Böylece yakıcı CS Smoke gazının tadına onlarca bakmıştı..

Eylemden sonra köy meydanındaki büyük anıtlı kahvenin geniş avlusunda sereserpe toplanıp oturan köylüler bir jandarı yere berelerini, bir jandarı kırılan anıtlarını sarmaya salıyıyorlardı.

Hasan Dayı: Ülen o asubay ne cavırmış be, tüfeğin gayisinden gallerımı sardı da beni sürükledi..

Deli Musa: goduğumun gansızları, üstümde topladı ya

bir iki de ben denkleştirdim .. Harif nereden geldiğini sapitti ..
Daha da sen ben gösterin unna ..

Nezahet Qelîni: Sindi burda bunları yapan caddesi, timi, mi-
mi mapusta, doğuda, doğda riler yapmaz -- Dimek ki hep sö-
lenenne doğrumuş -- Bunna hep cavir soju, memneket hayini, in-
sonik düşmanı ..

Şer Şer Hamdi: Akidesle, gardeslerim -- Aha sindiden biz gö-
zandik. Niden dersesiz, unna istemediğimize gösterdik. Aha gör-
dünüz memneketin caddesi, gavura hamatalık yapıyo -- --
Kendi ihsasına zulüm yapan caddesi cavir caddesidir .. Öy-
le deyim -- Bundaya sana da haklı mücadelemiz sürcektir .. Gün-
küm biz vatanımıza, toprağımıza seviyoz, orimizi, namisimizi
gavur postasına ağınetmeyiz -- "Zehinci şirket kövümüzü terk et,
Zehinci şirket kövümüzü terk et" ..

Onurlu Bir Yaşam İstemek

Özgür tutulmak olmalı ya da özgür birer insan olmak... onurlu bir yaşam istemek... Bu onurlu yaşamı beklemek mi yoksa elinden geldiğince bir şeyler yapmak, sıkı çalışmaya, işkencelere, diktatörlere, onurlu yaşamın zedelenmesine dur demek mi?

Okullardaki katıksız eğitime, TBK'ye hayır deyip çıkmak, birer pazı ufkular, tutuklanan çocuklarımız... Her an isten atılma korkusuyla çalışarak, daha da önemli: sabah evinden çıkıpta akşam eve ~~deneyince~~ parantezi olmayan çocuklarımız, eşlerimiz, anne ve babalarımız...

Tabii ki bunların hiçbirini yaşamak kaderimiz değil. Kader ve şans dediğimiz şey, her insanın doğuştan ve pratiklidir. Ve kadercilik değil özgür olmak istiyorsak bunun da bir bedeli vardır. Çocuklarımız için devrimciler yıllardır bekliyorlar her türlü baskılara karşı ve F tipi hapishanelerinde bu bedeli ödüyorlar. Daha da önemli, altı yıldır süren İdam oruçlarında tamiyatına 121 insanımız yeni çocuklarımız oldu. Bizim çocuklarımız...

Ben onları çok sevdim. Hepsisi de bir birinden değerli, akıllı, dürüst insanlardı. Sordum onlara, devrimciliği öğlettikler. Dinledim, okudum, öğrendim. Anladım ki bizler için yeni halk için, özgürce yaşamak ve yaşatmak için verilen mücadele ne kadar pahalıydı dedim. Ben de elinden geldiğince katkıda bulunmaya, yardımcı olmaya çalıştım. Benim de çocukların özgür yaşaması diye değil miydi bu mücadele?

Karşına ben de katıldım. Gözetlikler, baskılar, işbirlikçilik tehditleri beni daha da perçinledi. Çocuklarımızı ve peşitlerimizi ihmal etmeye gaza değildi. Mücadelemin diğer yanında mağustuk vardı, biliyordum. Merakla ediyordum hücreselerdeki yaşamı. Şimdi bu tecrübe ben de yaşıyorum. Ve şimdiden ki tecrübe insanların her dakika, her saniye sağlığını tüketiyor. Yalnızlaştırıyor, bütün yaptıklarından pişman ol deniyor.

Dönüp baktığımda pişman olmadık bir şey yapmadım. Çünkü ülkemizde bir tarafta açlıktan ölen çocuklar, diğer tarafta çocuğuna bir emek göstermek için peccesini pahasızına bilmeden çalıyan anne-babalar var. Ve emek vermeden, emekçi insanların veripleriyle tahsis pehir elde edip Hava'da, Uludağlar'da, Avrupa'da pişmanlık için edentek.

İhtilalsiz yaşamınızda tabii ki sizinki değil, emekli ve namuslu insanların yanında olacağım. İki çocuğumu benden koparıp hapse koyarsanız tek bir doğru vardır; devrimcileri sevmek, davrimine giden yolda bir emekçi benden olsun diye bilmektir.

Hapse koymakta yıldıramazsınız. Daha da perçinlestim ve sana daha da kilitlendim.

Size derim ki işe maymun olmayın.

Benim yaşam deneyimi, denizlerle, devrimcileri sevmekle, sonunda hapisteki olsa, ben bu yaşam istemeye devam edeceğim.

ASIL SUÇLU KİM?

Otobüs ağır ağır ilerlemekteydi. Trafik sıkışmıştı yine. Günün bu saatinde niye tıkandı ki? Yol çalışması mı var acaba diye düşündü. Yalrı, bozup bozup yapıyorlardı. Bir seferde doğru düğün yollar olmaz sanki. Bir yandan da dışarıya falıyordu. Otobüs çok kalabalık değildi. Bazıları ikili-üçlü sohbet ediyorlardı.

- Ahkısızlık bu düpedüz, sesizce irkildi birden. Adem kızgınlıkta bozmuştu. Fortında olmandan dolayı bakmıştı. Herkes o yöre dalmıştı. Adema her an rızla konuşmaya devam ediyorlardı.

- Terbiyesizlik, saygısızlık. Hz. Muhammed'in resmi bile çizilmemiş buyane kadar. Densizin biri karikatürizasyon yapmış. Hem de, hem de...

Sözünü tamamlamıyordu. Belli ki dili vermiyordu söylemeye. Son parantez konuşuydu Hz. Muhammed'in karikatürleri. "Karikatür Krizi" diyorlardı. Ne de güzel isim bulmuşlardı! Dalgın sesleriyle milleden. Karikatürden kriz çıkar mı? Halkta bir karikatür olsa sıkılmazdı elbette. Ama bu öyle değildi. Müslümanların banteline bantlenmişti. Biraz önce bozulan adam da doğru söylüyorlardı. Hz. Muhammed'in yavaş görünmezdi hiç filmlerde bile yavaş ya gösterilmez ya da hızlı olurdu. Karikatürde ise belhıs bomba sesini halde çizilmişti. Görsekten de terbiyesizlik, saygısızlık bu yaptıkları.

Konuşmaları duyuluyordu hatta. Birkaç kişi daha katılmıştı konuşmaya. Herkes kızgındı.

- Hristiyanlar karikatürün sizin öyle mi?

- Ne olursa olsun kardeşim. Müslüman değil diye bunu yapması mı lazım. İyi, biz de Hz. İsa'ya mı küfredelim. Taba, taba...

- Yok abi, olur mu öyle şey. Zor olur ki bu düğün gibi görüyorlar ya, onun için söylüyorlar.

Dijeri jüde konuşmaya.

- Oh ne ata memleket. Önce bizim sevginimize kayretsin, biz de onlarınkine. Hi sena Hacı Sevası. Kasıncı yüzyılda yapıyor?

- İstedikleri de bu zaten kardeşim. Bir birimiz jüde istiyorlar.

Biz bir birimiz jüdeyim, önce hepimiziz.

- Hah, bunu doğru dedim işte kardeşim, diye an sırada oturan kadın jüde konuşmaya. Ortaypılı, mekufi, sesle bir kadındı. Önceki konuşmaları sesiniymişti. Belli ki bu tipte birinden böyle bir tepki beklemiyorlardı. Kadın devam etti.

- Kas jüde televizyon, gazete hep bunu yapıyor. Önceki dilemleri perdenken işi daha da ifrads verdiriyorlar. Önceki televizyonda söylüyorlardı, karikatürleri bir de tişörtlere bastırıp satıyorlarmış. Böyle şey olur mu ya?!

- Ahkısızım, onu yapan bunu da yapıyor işte. Adem'in kafası ortaypılı nasıl daha da karıştırırım, karıştırırım diye çalışıyor. Önceki ülkeleri sokaklara çıkardı hemen. "Önceki ülkeler" dediler. Sonra ne oldu? Önceki dilemek şöyle düşün, şimdiki olayları enjelleme için bastırıyor kursunu. Göz jüde jüde kas insan öyle su bir hafta içinde.

- İşleri jüdeki öldürmek zaten. İrad'ka kas yıldır öldürüyorlar. Şimdi de bunu sebep jüde ediyorlar. Saygısızlığı yapan kendileri, çıkıp adam gibi önce

dilemiyorlar. Yok basın özgürlüğü, yok ifade özgürlüğü, utan...

- Adam olan yapa da adam değiller.

Hepsi dâhâp ora bakıyor du ilmi. Sâze pat diye girmişti. Kendi de saati.

- Kusura bakmayın, istemeden de olsa kutuk misafiri oldum konuşmalarınızda. Günter dir bu konusularda her yerde. Dünya ayağına kalktı resmen ora işin basını çabalarının kılı kırkdamıdır. O korkakları sizden de Amerika'yı, biliyor musunuz?

- Her basın altından enter çıkarıyor zaten.

- İnsanların inançlarına saygı göstermeleri lazım.

- Kim göstererek Amerika mı?

- Hepsini kim olursa olsun. Amerika'da da. Danimarka'da da. İnsanların dini inançlarıyla alay edilir mi? Kendileri neye inanıyorlar inanıyorlar bizi ilgilendirmiyor. Bizim neye inanıp inmadığımız da onları ilgilendirmiyor. Müslüman olmaları saygısızlık yapma hakkı vermez ki onlara.

- Dâhâp derin ablacıgım da, neye saygıları var ki. İnsana saygıları yok. Bak kas yıldıdır Irak'ta neler yapıyorlar. Bu korkakları da boşuna sizdenmediler. var bir anaçları.

Evet vardı bir anaçları. He istiyorlardı peki? İnsanlar acıktan ölürken, bombalar altında ölürken neden sitemisti bu korkakları? Herkes kızıyor du kurbanına da kime, niye kızdığını bilmiyorlardı. "Ahlaksızlık bu" diye bağırıyor adandı, "boşuna sizdenmedi o korkakları" diyor. Kim suçlu? Korkakları sizden mi, sizden mi?

Bu düşüncelemlerde inki otobüsten. Evet günlerdir konuşuluyordu. Dünyanın her yerinde protesto gösterileri yapılıyor du. Fakat bizim ülkemiz? Sâze 99'u müslüman bir ülkemiz biz. Bastakılar müslüman olduklarını söylüyorlar. Bakıyorum dâhâp dâhâp bir ses yok. Sadece islamileri ilgilendiren bir sorunuş gibi gösteriyorlar. Bence değil.

Kendi kendine düşünüyor, cevap bulmaya çalışıyor du.

Bu korkakları NE'DEN ortaya çıktı?

Anaçları NE?

Ahîl suçlu kim?

otobüsteki konuşmaları, televizyon haberlerini düşünerek yeniden perçolar yeni yeni oturuyor du senki. ve Bush'un pü pü sirtten yavaş yavaş geleni gösterinin dâhâp. iste, dedi. Suçlu o ve onun gibiler. Bizim gibiler ise onun yanında bir hiç. İnsanlarımız, değerlerimiz de bir o kadar değerli. Bizce, yani insana dair her şeyi yok etmek anaçları...

Sorular ve cevaplar kafasında birbirini ardına sira ediyor du. Her bulduğu cevapta kızgınlığı biraz daha artıyor du.

Kitabın Adı = Marx Engels Anıları
 Kitabın Yazarı = Marxizim Leninizm Enstitüsü
 Yayınevi - Yılı = Evrensel Boyun yayın Nisan 1999
 Kitabın Gevirmeni = Alattin Bilgi
 Türü = Anı anlatım
 Kitabın Sayfası = 469

Kitabın ilk bölümleri belirli bir kesite kadar her iki önderin yaşamalarını. Birbirleriyle tanıştıkları sonra paylaşımlarını. Ve sosyalizm temellerini otokta verdikleri mücadeleleri anlatıyor.

Tabiki bu mücadelelerin içinde paylarına düşen yoksulluk sarpın ve açılışın onları nasıl birbirine sıkıca bağladığını görüyoruz.

Ölüm onları ayırana dek her iki önderin işçi sınıfı için kottuları ve kottıkları yanıyla ele alınmış.

Fakat bu yanlar bu kitapta belirli sayfa ile sınırlandırılmış. Çünkü kitabın asıl temeli Marx ve Engelsin yaşamlarından kesitler vermesidir.

Bu kesitleri yazanlar anlatanlar ise onlarla birlikte paylaşanlar onları bire bir tanıyan dostlarıdır. Dinle dostlarının anlatımları ise ayrıca bir zenginlik katmış kitaba.

Bir insanı en iyi ifade eden. On tanıyandır derim. İşte bu söz bu kitap için birebir uygun durmaktadır.

Arkadaşları hem Marx hem de Engelsi tanıdıkları paylaşımları yanıyla gözler önüne seriyorlar.

Marxın bir boba olarak çocuklarına duyduğu sevgi ve bu sevginin Marxa yansıyan yanları.

Yada Engelsin insanlar üzerinde uyandırdığı püves... gibi pek çok örneklik vardır.

Bu örneklerin yanına kitapta en öne çıkan her anıların dostluk ve arkadaşlıkları üzerine düşüncelerini aktarmasıdır. Bu temellerin ne derli kopmaz kaplarla geçtiğini olduların altını çiziyorlar.

Bu da bize Marx ve Engelsin sadece büyük düşünürler olarak değil. Aynı zamanda insan olmanın niteliklerini kişiliklerinde birleştirmiş birer klavuz ve örnek olarak ele almışlardır.

Anıları yazanlar her iki önderde gençliği okunmuş çabasına kapasiteleri geniş bilgileri bilimsel dürüstlükleri ile eni az bulunur birer bilim adamı olarak anlatmaktadır.

Bununla birlikte her zaman gençleri neşeli ve keyifli halleri ayrıca dileklerini getirmekte.

Yazınların adadıkları davanın zafere ulaşacağına olan inançlarında altını çizmektedirler.

Kitaptan bir has bölüm aktarmak gerekirse

syf 84-85 (Paul Lafargue)

Marx bilimin araştırmanın ulaşacağı sonuçlara bakılmaksızın sırf bilimin kendisi için yapılmasına inandırmıştır. Aynı zamanda bilim adamının kamusal yaşama etkin olarak katılmaktan kaçınarak laboratuvardaki yada büro hayatındaki çalışmalarına peynirin içindeki kurt gibi kendisini kopse ederek çağdaşlarının yaşamından ve politik savaşımından uzak durarak kendisini kısıtlayıcı görülmeye değer.

Her zaman "bilim ancak bir zevk olmalıdır" dedi. Kendilerini bilimsel çalışmalara adayabilme kabiliğine sahip bulunmaları her şeyden önce bilgilerini Marx'ın hizmetine sunmak zorundadır. Pek sevdiği birde demiş verdi. "İnsanlığa hizmet etmek"!

syf 103 (Paul Lafargue)

"Engels dostluk elini bütün Marx ailesine uzatmıştır. Marx'ın kızı onun kendi çocukları gibiydi. Okulunun ikinci babası gibiydi. Bu dostluk Marx'ın ölümünden sonrada yoğunlaşarak sürmüştür."

syf III (Paul Lafargue)

Diğer görüşlerinde önem verirdi. Engels daima bakımsız ve temizdi. Sanki Prusya ordusunda gönüllü askerliğini yaptığı dönemde geçit törenine katılmak için giydiği lehelemeden yada eski peşke kole getirmekten başka kodun uzun sine giyebilen bir başka insan var mıdır bilmiyorum. Kişisel gereksinimleri konusunda bayağı tutumundaydı. Mutlaka gerekli olduğunu düşündüğü harcamaları yapardı. Ama kendisine boşunca Paris'e ve diğerlerine karşı eli son derece ouktu.

syf 135 (Wilhelm Liebknecht)

Her genç ve sefil insan gibi Marx'ın da çocuklara karşı aynı bir sevgisi vardı. Kendi çocuklarıyla saatlerce konuşur gibi oynayan iyi sevgi dolu bir baba olmakla birlikte özellikle rastladığı yoksulluk içerisindeki başka çocuklarda bir mihnetli sevinçle daima yolardı. Yüzlerce kez fakir mahallelerden geçenler yanında oynayan köpü eşiklerinde paçavralar içerisinde oturan bir çocuktan bozunu okuyarak cebindeki son kuruşunu avucuna sıkıyordu.

Syf 195 (Friedrich Lessner)

Marx genellikle çocuklara karşı büyük sevgi duyardı. İsa'nın incil'inden en hoşlandığı şeyin çocuk sevgisi olduğunu sık sık yinelerdi. Kentte işi olmadığı zamanlar hele Hampstead Heath yürüyüşlerinde Kapital yazarını bir yığın çocukla alt alta üst üste oynarken görmek mümkündür.

Syf 241 (H.A. Lopatin)

Engelsin tokma adı vardı. Marx ailesi ile yakın sevgisi ona "general" dıyorlardı. Ve bu söz daima İngilizce söyleniyordu. Özellikle sevdiği ve ilgilendiği askerî konular, müelimeye düşkünlüğü ona bu adın verilmesine neden olmuştur. Askerlikle ilgili sorunlar ve savaş sanatı konularında uzmanlığı herkes tarafından kabul edilirdi.

Yukarıda aldığımız bir kaç alıntı yetmigo - elbette kitabı anlatmaya konmaya. Bu iki Ender her yanıyla dostlarımızın onların koleminde dinlemek kitabı ayrıca önemli kiler bir noktaya getirmiştir.

Akıcılığı dilinin sadeliği ile okunması gereken kitaplardan biridir. Marx ve Engels anıları.

Onları tanımak her yanlarına vakıf olmak isterseniz elimizdeki bu kitap eşsiz bir kaynaktır. Ve ayrıca araştırma yanıyla sınırsız.

SON İSTEK

Altona'da bir gün işçi bülgeterini bastılar
ve yakaladılar bizden dört kişiyi
yetmiş beş kişiyide götürdüler seğretsinler diye
onların idam edilmelerini
Gördükleri şuydu seğredentem;
En gençleri boğaz bastı bir delikanlı
sorulduğunda son isteği
(adet yerini bulsun diye)
İsterim, dedi tek bir sesle görünmek bir kez daha
Kurtuluşun bağlarından gerindi ve tüm gücüyle
iki yamuk asketti Nazi komutanının şeresine
O saat bağladılar ona
dört bir tahtaya yüzünü yukarı doğru
ve uyardılar başını

Bertolt Brecht